

ဦးနှစ်
ဝိဇ္ဇာလရာဇ်

DESIGN: KHANT MINN HTET

အခန်း(၁)

ပထမနေ့

တရုတ်ပြည် မိတ်ဆက်အဖွဲ့ဝင်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် လေယာဉ်ပျံသည် မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ် ပျံကွင်းမှ နတ်တော်လဆန်း ၂ ရက်၊ (၁၉၃၉-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်) အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်တိတိတွင် ထွက်မည်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံ မထွက်မီ နိုင်ငံခြားလက်မှတ်ကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ကိုယ် အလေးနှင့် ယူဆောင်သွားမည့် ပစ္စည်းကို ချိန်တွယ်ခြင်းကိစ္စတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည်တို့သည် လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ထိုနေ့နံနက် ၄ နာရီခွဲထွက် နောက်မကျဘဲ ရောက်ရမည်ဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ၃ နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှထ၊ ရေမိုးချိုးပြီး အနည်းငယ် ပြင်ဆင်စရာရှိသမျှတို့ကို ပြင်ဆင်လေ၏။

လေယာဉ်ပျံကို တစ်ခါမျှ မစီးဘူးသဖြင့် လမ်းတွင် မူးဝေအော့အန်ဖြစ်မည်ကို အနည်းငယ် စိုးရိမ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်ပျံစီးဖူးသူများက အမူးအဝေ ကာကွယ်ရာတွင် အလွန်ကောင်းသည် ဟု အကြံပေးကြသော အင်ဒရူးဆူဆေးတစ်ခွက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းသောက်ချ လိုက်လေ၏။ ခေတ္တနားပြီး နံနက်စာ စားနေရင်း သခင်လှဖေသည် အငှားမော်တော်ကား တစ်စီးနှင့် ရောက်လာလေ၏။ နေထန်း တစ်ဖျားရောက်မှ အိပ်ရာမှထလေ့ရှိသော သခင်လှဖေသည် ကွေး၍ အလွန်ဇိမ်ရှိသည့် နံနက်လင်း အားကြီးအချိန်၌ ဤကဲ့သို့ အလုပ်ရှုပ်ရသဖြင့် အတော်ပင် ဒုက္ခရောက်ရှာမှာပဲဟု ကျွန်တော်လည်း တွေး၍ သနားမိလေ၏။

လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်မှလွဲ၍
မိတ်ဆက်အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး ရောက်နှင့်နေကြပြီကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်သူတွေကို လိုက်ပို့ကြသည်ဟု တပ်အပ်မပြောနိုင်။
သနပ်ခါး၊ ရေမွှေးနံ့ တကြိုင်ကြိုင်ထွက်နေသော တရုတ်နှင့်ဗမာ
အမျိုးသမီးကလေးများနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတွေ၊ မုတ်ဆိတ် မွေးဖားဖား နှင့်
ကုလားကြီးတွေ၊ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေကြသော ဗမာအရာရှိ
လူကြီးလူကောင်း တွေ၊ တပြုံးပြုံးနှင့်လိုက်၍ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြသော
တရုတ်အရာရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ အစရှိ သည်ဖြင့် လိုက်ပို့ကြသူပေါင်း
တစ်ရာနီးပါးမျှ ရှိလေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်
နေကြသော အသံများ၊ အဖွဲ့ဝင်တို့၏ ဇနီးသည်တို့ကို အခြားသော မိတ် သင်္ဂဟတို့က
လှောင်ပြောင် နေကြသော အသံများ၊ တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျနေသော အသံများဖြင့်
လေယာဉ်ပျံရုံကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဆူညံ နေတော့၏ ။ နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန်တွင်
ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး အော်ဟစ်ပြေး လွှား ကစားနေကြသော
ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ပြေး၍ သတိရမိတော့၏ ။

ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသော သခင်လှဖေကလည်း စုံတွဲလာကြသော
သူများကို အားကျ၍ လား မသိ၊ တရုတ်ပြည်မှ ပြန်လာလျှင် တရုတ်မကလေး
ခပ်ချောချောတစ်ယောက် သူ့ဖို့ခေါ်ခဲ့ရန် ရေငတ် သလိုတတွတ်တွတ်နှင့်
မှာလျက်ရှိ၏ ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဖွဲ့ကို ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းမိတော့၏ ။

ပန်းကုံးများကို ကိုင်ထားသောမုတ်ဆိတ်ဖားဖား နှင့်
ကုလားကြီးတစ်သိုက်ကလည်း မိတ်ဆက် အဖွဲ့ဝင်များအား ပန်းကုံးစွပ်ရန်
တကဲကဲနှင့် ဖြစ်နေကြလေ၏ ။ ဗမာပြည်မှာ ပန်းကုံးစွပ်သည့် အလေ့ အထကို
ယခုအခါ နေရာတကာတိုင်းမှာ အသုံးပြုနေသော်လည်း ၎င်းအလေ့အထသည်
ဗမာ့အလေ့ အထ စစ်စစ် ဟုတ်မည်မထင်။ ကုလားပြည်မှ တင်ပို့လိုက်သည့်
အလေ့အထနှင့်ပင်လျှင် တူဟန်ရှိ လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပန်းကုံးစွပ်ရန်

ဟန်ပြင်လျက်ရှိသော ကုလားကြီးများ၏ မုတ်ဆိတ်မွေး
ဖားဖားကြီးတွေကိုကြည့်ရင်း ‘အင်း...တယ်ဝါသနာကြီးတဲ့ ဆရာကြီးတွေပါလား’
ဟု အောက်မေ့မိ၏။

များမကြာမီ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် စက်များကို စမ်းနှိုးလေ၏။
ငါးမန်းရွက်ကြီးများမှ ထွက်လာ သောအသံကြီးမှာ အလွန်ပြင်းထန်ရကား ရယ်ကာ
မောကာ နှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သ ပြောဆိုနေကြသော အသံများကို ဖုံးအုပ်သွားလေ၏။
ကျွန်တော်ချီထားလျက်ရှိသော သမီးကလေးကလည်း လေယာဉ်ပျံ
ထွက်တော့မည့်ကို သိသည့်အလား ကျွန်တော်၏ လည်ပင်းကို အတင်းဖက်ပြီး
‘ဖေဖေ မသွားရဘူး’ ဟု ငိုလေ၏။ ကလေးကို ချော့မော့ထားခဲ့ပြီး
ကျွန်တော်တို့လည်း လေယာဉ်ပျံထဲသို့ ဝင်ရလေ၏။

လေယာဉ်ပျံများ ပျံသန်းသွားလာသည်ကိုသာ မကြာခဏမြင်ခဲ့ဖူး၏။
သို့ရာတွင် လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းကို နီးနီးကပ်ကပ်ကြည့်ရှုရခြင်းသည်ကား
ဤအကြိမ်သည်ပထမပင်ဖြစ်လေသည်။ လေယာဉ် ပျံအိမ်ထဲသို့
သံလှေကားကလေးနှင့်တက်ရ၏။ အထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
လေယာဉ်ပျံအိမ်၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စီ၍ တပ်ထားသော လက်တင်
သံကုလားထိုင် ၁၄ လုံးကိုတွေ့ရ၏။ ထို ကုလားထိုင်များသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး
နှစ်တောင်စီလောက်ကွာခြား၍ ၎င်းတို့၏ နောက်မှီများကို မိမိကြိုက်သည့်
အနေသို့ရောက်အောင် ကုလားထိုင်ခြေထောက်တွင် တပ်ထားသော
ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ရွှေနိုင်သည်။
လေယာဉ်ပျံမှူးသောသူများသည်ဤနည်းဖြင့်လက်တင်သံကုလားထိုင်များကို
ပက်လက် ကုလားထိုင်အဖြစ်သို့ရောက်အောင်လွယ်လင့်တကူ
ကူးပြောင်းပေးနိုင်လေသည်။ ထိုကုလားတိုင်တန်း နှစ်တန်း၏ အလယ်တွင်
လေယာဉ်ပျံအရှေ့နှင့်အနောက်အထိ လူတစ်ယောက် ချောင်ချောင်ချီချီ
လျှောက်နိုင်သော လူသွားလမ်းတစ်ခုရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားထိုင်များတွင်

ကိုယ်စီကိုယ်ငှထိုင်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေး လိပ်မသောက်ရ၊ သင်၏ ခါးကို ကုလားထိုင်တွင် တပ်ထားသော အဝတ်ကြိုးနှင့် ခိုင်ခိုင်ပတ်ထားပါ စသော စာလုံးများ၊ တရုတ်လို နှင့် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အချို့စီးနင်း လိုက်ပါလာကြသူတို့သည် အမေမှာ မှာသည့်အတိုင်း အဝတ်ကြိုးတို့နှင့် သူတို့ကိုယ်ကို ပတ်ထားကြ ၏။ ဤကဲ့သို့ အပတ်ခိုင်းခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်။ လေယာဉ်ပျံမောင်းနေစဉ် လေပဲ နှင့် တွေ့၍ သော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်စုံတစ်ခုအကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပျံ မငြိမ်သက်ဖြစ်လျှင် စီးနင်းသူတို့မှာ မိမိတို့၏ ထိုင်ခုံများမှ လွင့်စဉ်ပြီး ကျမသွားရန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု စုံစမ်း သိရှိရလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာမူကား လူလည်လုပ်ချင်တယ်ဟု စွပ်စွဲလျှင်လည်း

ခံရတော့မည်။ အညွှန်းအတိုင်း အဝတ်ကြိုးနှင့် ခါးကို မပတ်လျှင် ဘယ့်နှယ်နေသည်ကို စမ်းလိုသဖြင့်အရေးရှိက လွယ်လင့်တကူ နှင့် ပတ်နိုင်အောင် ခါးပတ်ကြိုးကို လက်က အသင့်ကိုင်ရုံသာ ကိုင်ထားလေသည်။

အထဲတွင် ထိုင်မိ၍ ၅ မိနစ်မျှအကြာတွင် လေယာဉ်ပျံထွက်လေ၏။ ပေ

၅၀၀ လောက် မြေကြီး ပေါ်တွင် အရှိန်ယူမောင်းပြီး လေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေသည်။ လိုက်ပို့ကြသော လူစုတို့ ၏ ဟစ်အော်ကြသောအသံများကို မကြားရ၊ ထိုင်ခုံတစ်ခုစီ၏ ဘေးတွင် အသေတပ်ထားသော မှန် ပြတင်းပေါက်နားမှ ၎င်းတို့ လက်ပြနုတ်ဆက်လျက်ရှိကြသည်ကို ခပ်မှိန်မှိန် လာနေသော အရုဏ်အ လင်းရောင် နှင့် လေယာဉ်ပျံကို လမ်းပြရန် ရှိထားသော မီးပုံတို့၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိတစ် ဆုံးအထိ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ

ဖူးမြော်ရလျှင် ဘယ်လိုများ နေပါမည်နည်းဟု သိလိုဇောနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်ရှုရာ မတွေ့ခဲ့ရပေ။

မြေကြီးပေါ်တွင် အရှိန်ယူပြီး မောင်းရစဉ်အခါ၌ သာလျှင်
မြေမညီသောကြောင့် အနည်းငယ် အစီးရကြမ်း၏။ မြေကြီးမှ တဖြည်းဖြည်း
ခွာလာသောအခါ စီးရသော အရသာကား ရန်ကုန်တွင် ဓာတ် လှေကားကြီးများ
စီးပြီး တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရသလိုပင် ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်၍ အတော်မောင်းမိသည့်တိုင်အောင်
ဘာမျှမဖြစ်သည်နှင့် လက်တွင်ကိုင် ထားသော ခါးပတ်ကြိုးကို စိတ်ချ လက်ချ
ချထားလိုက်လေ၏။

လေယာဉ်ပျံ အမောင်းကလည်း အလွန်ကျင်လည်၊ လမ်းကလည်း
ကောင်းသဖြင့် ခပ်ငြိမ့်ငြိမ့် လွှဲနေသော ဆောင်ပန်းပုခက်ကြီးထဲတွင်
စီးနေရသည်နှင့်သာ တူတော့၏။

ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ကို လွန်သလောက်ရှိသောအခါ....

ဦးဘလွင် - ကိုင်း.....ကျုပ်တို့လူတွေ စာရင်းစစ်ရမယ်၊

မမ - (ဒေါ်မြစိန်၏ ငယ်နာမည်ဖြစ်သည်။)

ဒေါ်မြစိန် ရှင်

ဦးဘလွင် ဦးဘ

ဦးဘ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် ဂန်ဂါဆင်

မစ္စတာဂန်ဂါဆင် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် ဦးဘချို

ဦးဘချို ရှင် (ဝိုင်းရယ်ကြသည်)

ဦးဘလွင် သခင်နု

သခင်နု ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် သခင်နု

သခင်နု ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် စောတိတ်လျှောင်

မစ္စတာစောတိတ်လျှောင် ရှိပါတယ်ခင်ဗျား

ဦးဘလွင် ဝီလီယန်ကျန်

မစ္စတာဝီလီယန်ကျန် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် လယူး

မစ္စတာဝီလီယန်ကျန် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

ဦးဘလွင် လယူး

မစ္စတာလယူး ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

သတ္တဝါတို့ မည်သည် ဝါသနာကိုစွန့်ခဲ့၏ ။ ထိုဝါသနာနှင့်ပတ်သက်၍

လူအများ၏ အပြောအဆို ကို အများဆုံးခံရသူများမှာ နှစ်ဦးဖြစ်၏ ။ တစ်ဦးမှာ

ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လေသည်။

ဘုန်းကြီးဖြစ်ခဲ့စဉ်အခါက ဒကာ ဒကာမများကို အထက်ကနေ၍ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည့်

ဝါသနာမှာ ဘုန်းကြီးလူထွက် (ဝါ-လူပျံတော်) ဘဝသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်

ထိပ်တွင်ကပ်၍ ပါလာ သဖြင့် အများတကာနှင့် ဆက်ဆံရသည့်အခါတိုင်းတွင်

အထက်က အထက်နေသလိုလို လေမြင့်သ လိုလို နှင့် ခွကျတတ ဖြစ်နေတတ်၏ ။

ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘလွင်မှာလည်း လေယာဉ်ပျံစီးနေရင်းပင်

ကျောင်းတက်နေသည်ကို ပြေး၍ သတိရမိဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

ဪ...ဝါသနာ...ဝါသနာ မျောက်ဖြစ်စဉ် ဘဝက ခုန်ခဲ့ ဖူးသော ဝါသနာကို

ရဟန္တာကြီးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်ပင် လျှင်
မစွန့်ပစ်နိုင်ရှာပေ။

တဖြည်းဖြည်း အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်စပြုလာလေပြီ။
လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်၍ မြင်ရသော ရှုမျှော်ခင်းတို့မှာလည်း ပိုမို
ထင်ရှားလာကြ၍ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်သာယာလျက် ရှိကြလေ၏။
ကန်သင်းရိုးများဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိသော လယ်ကွက်များသည် မိုးတွင်းအခါ
ပုရွက်ဆိတ်လမ်းတို့ဖြင့် အကွက်ကွက်ထနေသော မြေမျက်နှာပြင်နှင့်
များစွာသဏ္ဌာန်တူ လျက်ရှိလေ၏။

ရှုမျှော်ခင်းတို့မှာ ဆရာကြီး ဦးဘလွင်၏ စိတ်ဓာတ်တို့ကို အထူး
ဆွဲငင်ဟန် လက္ခဏာရှိလေ သည်။ မကြာမီ သူသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ
ဖြစ်လာလေ၏။ သူ့ဘေးရှိ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ယောက် တည်း
ကြည့်နေရသည်ကို မကျေနပ်နိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ထိုင်ခုံမှထလာပြီး
ကျွန်တော့် နောက် က နေရာလွတ်နေသော မှန်ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်လေ၏။

ဦးဘလွင်-ဟေ့....သခင်နု၊ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊
သိပ်လှတာပဲ။

ကျွန်တော်-ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီး သိပ်လှတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့
မူးများမူးမလားလို့ ထင်နေ တယ်၊ ခုနေတော့လည်း စီးရတာ အညင်သာကြီးပဲ၊
မော်တော်ကား စီးရတာ ကမှ ခုန်သေးတယ်။

ဦးဘလွင်-(လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး) ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊
အပေါ်ကြည့်လိုက်လည်း တိမ်လိပ်နဲ့နေရောင်နဲ့ ပန်ရ၊ အောက်ကြည့်လိုက်လည်း
ချောင်းကလေးတွေ၊ လယ်ကွက်ကလေးတွေ၊ မီးခိုးတလူလူနဲ့ တဲကလေးတွေ
ဘုရားစူးရစေရဲ့ သိပ်သာယာတာပဲကွာ။

ကျွန်တော်-ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘလွင်-(မိမိဝတ်လာသော ဘောင်းဘီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး၊

ဟာ....စောက်ကျိုးနည်း၊ ကိုယ့် ဘောင်းဘီ ခုထက်ထိ ကြယ်သီးမတပ်ရသေးပါလား၊
ဘုရားစူးရစေရဲ့....အိမ်က ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ
ဘောင်းဘီကြယ်သီးတပ်ဖို့ မေ့နေတယ်၊ လေယာဉ်ပျံရုံထဲတုန်းကလည်း
လူတွေနဲ့သာ စကားရပ်ပြောနေတယ်၊ ဒါကို အရှင်းသတိမရဘူး၊ ဂျောက်ပဲဟေ့။
(ကြယ်သီးတပ်နေရင်း ပြောလျက်ရှိ လေသည်။)

ဆရာကြီး ဦးဘလွင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လည်း

သံဝေဂရလျက်ရှိလေ၏ ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ခန့်က အမျိုးသားနေ့တွင်
မြို့မကျောင်း၌ ညစာစားပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပရာ ထိုအခါက ပညာရေး
ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘသင်လည်း ဧည့်သည်အဖြစ်
တက်ရောက်ခဲ့၏ ။ ဦးဘတင် သည် အင်္ဂလိပ်လိုဝတ်လျက်ရှိရာ ထမင်းစားပွဲအပြီး
စကားထပြောကြရာတွင် ဆရာကြီး ဦးဘလွင် ကိုယ်တိုင်က ‘ဦးဘတင်တို့လည်း
အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် နှာခေါင်းဆီဆွတ်ပြီး ဘောင်းဘီဝတ်နေ ရပါပြီ’ဟု
အားရပါးရ ပြောခဲ့ဖူး၏ ။

ရှေးကဝိပါတ်- ၇ ရက်။ ကာလဝိပါက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာမှ

တက်ပေတော့၏ ။

ဤသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စကားစမြည်ရယ်စရာ မောစရာများပြောရင်း

လာခဲ့ကြရာ ရန်ကုန်မှ ထွက်၍ ၃ နာရီအကြာ နံနက် ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်တွင်
လားရှိုးလေယာဉ်ပျံကွင်း၌ ဆိုက်လေ၏ ။ အဆင်းတွင်လည်း အလွန်ညင်သာ၏ ။
ဓာတ်လှေကားစီး၍ ဆင်းရသလိုပင်ဖြစ်၏ ။ မြေကြီးနှင့် လေယာဉ်ပျံထိစ တစ်ကြိမ်
နှစ်ကြိမ်လောက်တွင် ငြိမ်ခနဲဆောင့်လိုက်သလို ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး ထူးခြား ချက်
မတွေ့ရပေ။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ကျွန်တော်တို့ရောက်မည်ကိုသိ၍ စောင့်လျက်ရှိ ကြသော မိတ်သဟ်တို့ကို

တွေ့ကြရလေ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကောလိပ်ကျောင်းမှာတုန်းက မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း စောဇော်လည်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျောင်းက ထွက်ပြီးသည့်နောက် သိန္နီစော်ဘွား၏ အမှုတော်ကို ဝင်ရောက်ထမ်းရွက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ လားရှိုးသို့ရောက်သည့်အချိန်တွင် ကံအားလျော်စွာ သူကလည်း လားရှိုးမြို့၌ မြို့နယ်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စောဇော်အကြောင်းကို ရေးရသည့်အခါ ခပ်စောစောက ရေးသားခဲ့သည့် ဝါသနာအကြောင်းကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ စောဇော်သည် ကောလိပ်ကျောင်းမှာကတည်းက ခပ်ပျာပျာပင်၏။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်ပျာပျာနိုင်မှုအတွက် သူတစ်ထူးထက်ပို၍ လူသိများ၏။ သူ့ခေတ်က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများဆိုလျှင် သူကလည်း မသိသူရှားသလောက် သူ့ကိုလည်း မသိသူရှားလေသည်။ ပျာပျာ ပျာပျာနှင့် နေရာတကာ တိုင်းတွင် မပါရလျှင် မပြီးချေ။ ကျောင်းကထွက်လာသည်မှာ ၁၅ နှစ်လောက်ကြာ၍ မြို့နယ်အရာရှိ ကြီးဖြစ်သည့်တိုင်အောင်ပင် ခပ်ပျာပျာ သူ့ဝါသနာသည် သူ့ကိုမစွန့်သေးချေ။ သူကလည်း စွန့်ချင်ပုံ မပေါ်။ ထိုဝါသနာကို အတော်ကလေး ခင်မင်ပုံရ၏။

စောဇော်-အိုင်ဆေး....မောင်နု (ငယ်နာမည်ကို ခေါ်သည်)၊ ကိုယ် ဒီမှာ ရှမ်းနယ်ပိုင် ဖြစ်နေ တယ်၊ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ကို နယ်ပိုင်လို့ မေးလို့မရဘူး၊ ကိုးတိုက်ဝန်ကြီးချုပ်လို့ မေးမှရတယ်၊ ဟေ့.... ရောက်တဲ့အခါ လားရှိုးကို တစ်ပတ်လောက်လှည့်ကြပါလား၊ ကဲလာ...ဆရာကြီး။

မမ-ဦးဘချို၊ ဟေ့ (သူ့မိတ်ဆွေတချို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး) မော်တော်ကားတွေ ပါလာကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ...(ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး) လာကြ၏။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလေယာဉ်ပျံ အရာရှိ ဟာ ကျွန်တော့်တပည့်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း မော်တော်ကားများပေါ်သို့တက်ပြီး တရုတ်ပြည်သို့ပို့ရန် ခဲယမ်းမီးကျောက် များပုံထားသောနေရာသို့သွားလေ၏။

ထိုနေရာသည် လားရှိုးမြို့ဟောင်းနေရာဖြစ်၍ လေယာဉ်ပျံကွင်း နှင့် ၅ မိုင်လောက်
ဝေးမည်ထင်ရ၏။

ယမ်းတိုက်နှင့် အတွင်းတွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြသော
အလုပ်သမားများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ မြင်ရ၏။ အချိန်ကောင်းစွာမရသဖြင့်
မော်တော်ကားပေါ်မှ မဆင်းနိုင်ချေ။ ထိုယမ်းတိုက်မှ တစ်
တန်လားရှိုးမြို့သစ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြပြန်၏။ လမ်းတွင် စောစူဝံ၏
ဟော်(အိမ်)ရှိသဖြင့် သူ၏ ဖိတ်မံချက်အရ ဟော်ပေါ်သို့ ခေတ္တတက်ခဲ့ရသေး၏။

ထိုမှတစ်ဖန် လားရှိုးမြို့သစ်ဘက်သို့ ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ကြပြန်၏။
မော်တော်ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးက စောစူဝံထိုင်၏။

စောစူဝံ-ဟေး....မောင်နု၊ သခင် တရားတော့ ဟောလို့မရဘူးနော်၊ ဒီမှာ
ရှမ်းပုဒ်မ ၁၀ ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
ရှမ်းပုလိပ်တွေက လက်ထိတ်တော့ အရင်ခတ် မှာပဲ၊ နောက်မှ ဆိုင်ရာမှာ ထုချေယူ။

ကျွန်တော်လည်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ
အလွန်သာယာလှသော ရှုမျှော်ခင်းများ ကိုကြည့်ရင်း သူပြောနေသည်ကို ပြုံး၍
နားထောင်လျက်ရှိလေသည်။ လမ်းတွင် ခေါင်းပေါင်းအနီတွေ နှင့် ရှမ်းတစ်စုကို
တွေ့သောအခါ....

“ဟောဒီအကောင်တွေပေါ့၊ ရှမ်းပုလိပ်တွေဆိုတာ၊
ကိုယ့်အကောင်တွေပဲ”

ဟု ဆက်လက်ပြောပြန်လေ၏။

စောစူဝံလက်ညှိုးထိုးပြသော ခေါင်းပေါင်းနီနှင့်
ရှမ်းပုလိပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ လမ်းပေါ်တွင်
ခြေဦးတည့်ရာကို လျှောက်နေကြသော ရှမ်းယောက်ျား၊ ရှမ်းမိန်းမတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်များပေါ်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်များခင်းပြီး

နေပူဆာထဲတွင် လက် ကားယာ ခြေကားယားနှင့် အပျင်းဆန့်ရင်း ပါးစပ်ကြီးများ ဖြကာ ဖြကာ သမ်းလျက် အပျင်းထူနေကြ သော ရှမ်းအပျင်းထူများကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များထဲတွင် ရောက်တတ်ရာ ရာ စကားပေါင်း ၈ သောင်း ၄ ထောင် လျှောက်၍ ပြောနေသော ရှမ်းအချိန်ဖြုန်းသမားများကိုလည်း ကောင်း တွေ့မြင်ရသောအခါ ဗမာပြည်၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မမြင်မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်သော ထိုအပျင်းထူ သူများနှင့် ထိုအချိန်ဖြုန်းသူများကို ပြေး၍ သတိရမိ၏ ။

ပင်ပန်းကြီးစွာ နွားများ၊ ကျွဲများနှင့် တကုန်းကုန်း တရုန်းရုန်း နဖူးကချွေး ခြေမသို့ကျအောင် လုပ်နေကြရသော ရှမ်းအလုပ်သမား လူဆင်းရဲများကိုလည်း တွေ့ရသေး၏ ။ ၎င်းတို့ကိုမြင်သောအခါ ဗမာပြည်၌ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော ဗမာဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများကို သတိရမိ ပြန်၏ ။ ၎င်းတို့ကမှတစ်ဖန် အလုပ်သမားတို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကာလ်မတ်ပြောသည့် စကားတစ်ရပ်ကို ဆက်၍ သတိရပြန်၏ ။

“အလုပ်သမားတို့၏ သွေးကို စုပ်မျိုလျက်ရှိသော ဓနရှင်စနစ်သည် အလုပ်သမားတို့၏ မသိ နားမလည်မှုပေါ်တွင် အခြေစိုက်ရသောအခါမှသာလျှင် စည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်”ဟု ကာလ် မတ်ကဆို၏ ။ ခပ်ရိုးရိုးပြောရလျှင် အလုပ်သမားများ၏ မသိနားမလည်မှုကြောင့်သာလျှင် သူတို့ ၏ သွေးကို စုပ်မျိုလျက်ရှိသော ဓနရှင်စနစ်မှာ ထွန်းကားနိုင်လေသည်။ ထိုထက် လွယ်လွယ်နှင့်ပြောရ လျှင် အလုပ်သမားတွေ(အ)လို့ သွေးစုပ်ခံရခြင်းဖြစ်လေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရမည်ဖြစ်၏ ။

တစ်နေ့သောအခါ ရှမ်းပြည်နှင့်ဗမာပြည်အတွင်းရှိ သွေးစုပ်ခံရလျက်ရှိသော အလုပ်သမားများ သည်....

(က) ဒီပစ္စည်းတွေကိုရအောင် ငါတို့ရှာပေးရသည်။

ဒီပစ္စည်းတွေကိုသုံးတော့ ဘာမှမလုပ်တဲ့ လူတွေက သုံးတယ်၊ ဒီစနစ်ဟာ

သဘာဝဓမ္မမကျနိုင်၊ (ဝါ) မမှန်နိုင်၊ (ဝါ) မတရားနိုင်။

(ခ) ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါတို့သာ ရပေးအောင် ရှာရသဖြင့် ငါတို့သာလျှင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ခံစားထိုက်သူများ ဖြစ်ကြရမယ်။ ဒီစနစ်သာလျှင် သဘာဝဓမ္မကျတယ်။ (ဝါ) မှန်တယ်။ (ဝါ) တရား တယ်ဟူ၍ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကြလျှင် ထိုသဘောပေါက်သောနေ့တွင် ရှမ်းပြည်နှင့် ဗမာပြည် တွင် မီးဟုန်းဟုန်းထတောက်မည်မှာ အမှန်ဖြစ်တော့၏ ။

ရှမ်းပြည်သို့ သခင်များ မလာရ။ ရှမ်းပြည်တွင် သခင်တရားများ မဖြန့်ဖြူးရဟူသော တားမြစ် ချက်များသည် တက်လာသော ဒီရေကို သဲဖြင့်ပြီးသော ရေကာတာနှင့် တားသလိုပင်ရှိမည်ကို ဆိုင်ရာ အရာရှိများ မသိကြသည်မှာ များစွာဝမ်းနည်းစရာပင်။

ဆင်းရဲခြင်းသည် အလုပ်သမားတို့၏ အကြီးဆုံးခေါင်းဆောင်ပင်ဖြစ်၏ ။ ထိုခေါင်းဆောင်ကြီးကို အမြစ်မှနေ၍ မသုတ်သင်ဘဲထားသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အလုပ်သမားများကို သံကွန်ချာ ၇ ထပ် ကာရံ ထားသော်လည်း ရမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး၏ လှုံ့ဆော်ချက်ဖြင့် အလုပ်သမားများသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ သံကွန်ချာများကို ဖောက်ထွက်လာကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပေ၏ ။

စောရှင်၏ အိမ်မှထွက်ပြီး သုံးဖာလုံလောက် သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မောင်း လာသော ကားတစ်စီးပေါ်မှ လူများကားရပ်၍ ပြေးဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ကားများကို အရေးတကြီး အရပ်ခိုင်းကြလေသည်။ အကြောင်းကို စုံစမ်းသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း သိရ၏ ။

လေယာဉ်ပျံသည် လားရှိုးတွင် နာရီဝက်မျှသာ ဆိုက်ခွင့်ရှိလေသည်။ ဟောင်ကောင်အထိ ဆက်၍ ပျံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်မှန်မှန်ထွက်ရန် အရေးကြီး၏ ။ အလိုက်မသိတတ်သော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် လည်ချင်ဇောနှင့် လျှောက်လှည့်နေရာ တစ်နာရီလောက်ကြာသွားလေ သည်။

လေယာဉ်ပျံ မောင်းသမားသည် မစောင့်နိုင်၍ ကျွန်တော်တို့မပါဘဲ
အတင်းမောင်းသွားရန် အား ထုတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် လေယာဉ်ပျံရုံတွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သော လားရှိုးမှ မိတ်ဆွေများက အတင်းပိုင်း၍ တားကြသဖြင့်
ကြိရာမရဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်ရှိ လေယာဉ်ပျံကုမ္ပဏီဌာနချုပ်သို့ပင် ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲဟု လေယာဉ်ပျံမောင်းသမားက ပိုင်ယာလက်နှင့် လှမ်းမေးရသည့်အဖြစ်ကို
ရောက်ခဲ့၏။ ဌာနချုပ် ကလည်း ဒီလူတွေပြန်လာသည့်တိုင်အောင်
စောင့်ခေါ်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားသဖြင့်သာ ကျွန်တော်တို့ လည်း တရုတ်ပြည်သို့
ရောက်ခဲ့ရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် အလည်လွန်ပြီး လားရှိုးနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရမည့်ကိန်း
ကြုံလျက်ရှိလေသည်။

နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လားရှိုးလေယာဉ်ပျံကွင်းမှ
တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ရှေးရှု၍ မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ လားရှိုးမှထွက်ကတည်းက
လေယာဉ်ပျံသည်တောင်အဆင့်ဆင့်ပေါ်တွင် ပျံသန်း လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
တရုတ်နယ်စပ်ဘက်သို့ ကူးမိသောအခါတောင်ကမ်းပါးယံရှိ လယ်နှင့်
ယာခင်းကွက်တို့မှာ အလွန်ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလယ်နှင့်
ယာခင်းကွက်တို့မှာ အလွန် ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလယ်နှင့်
ယာခင်းကွက်တို့သည် ဗမာပြည်ရှိ ယာခင်း လယ်ခင်း ကွက်တို့နှင့် မတူချေ။
ဗမာပြည်ရှိ လယ်ယာကွက်တို့မှာ လေးထောင့် တြိဂံ အစရှိသည့် ပုံသဏ္ဌာန် ရှိကြ၍
လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မြင်ရသော သဏ္ဌာန်မှာ မြင်းကျားအရေကို တောင်ကမ်းပါးယံတွင်
ကပ်ထား သည်နှင့် များစွာတူ၏။ မြေကြီးအရောင်သည် များသောအားဖြင့်
နီကြင့်ကြင့်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

လေယာဉ်ပျံ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တိမ်တောင် တိမ်လိပ်တို့မှာ
ဝါဂွမ်းလိပ်ကြီးများကို ဆွဲထားသလို ရှိလေ၏။

ဦးဘချို-ဟေ့...သခင်နု၊ ကြည့်စမ်း...ဘယ်လောက်လှသလဲလို့
(လေးလေးပင်ပင် ပြောသည်) ညတုန်းက ငါတစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး၊ သို့ပေမယ့်

ဒီလိုရှုခင်းမျိုးဟာ အင်မတန် တွေ့ရခဲတာ၊ မအိပ်ဘဲနဲ့ ဒါတွေကိုကြီးပဲ
ထိုင်ကြည့်နေမယ်။

ကျွန်တော်-ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတာပဲ ဆရာ၊ ဒါတွေကို ကြည့်ရတာ
ဆရာစိတ်ထဲမှာ တော် တော် ကြည်နူးနေတယ်ထင်တယ်။

ဦးဘချို-တော်တော်လည်း ကြည်နူးစရာတွေပဲကိုး။

ကျွန်တော်-ဟုတ်တယ်၊ (စိတ်ရွှင်နေတုန်း လိုရာကိုပြောလျှင်
အောင်မြင်တတ်သည်ဟု ကြားရ ဖူးသဖြင့်။) ဒါထက်ဆရာ တရုတ်ပြည်ကျရင်
ဒို့ဗမာသီချင်းကို အမျိုးသားသီချင်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ဆိုရင် ဆရာကထောက်ခံပါ။

ဦးဘချို-ဘယ့်နှယ် ထောက်ခံနိုင်မလဲ၊ မောင်တို့ဟာက
အမျိုးသားသီချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မောင် တို့ သခင်အစည်းအရုံးရဲ့ သီချင်းပါပဲလား။

ကျွန်တော်-ဒါဖြင့် ဟိုကျရင် အမျိုးသားသီချင်းအဖြစ်နဲ့ ဘယ်သီချင်းကို
ဆိုမလဲ၊ တရုတ်တွေက တော့ သူတို့ရဲ့ အမျိုးသားသီချင်းကို ဆိုလိမ့်မယ်။

ဦးဘချို-ဆရာဟိန်းတို့ စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသားသီချင်းကို ဆိုပါလား။

ကျွန်တော်-ဆရာနှယ်....ဆရာရယ်၊ ဒီသီချင်းကိုတော့
အမျိုးသားသီချင်းရယ် ဆိုပြီး အသိ အမှတ်ပြုနိုင်၊ ဗမာတစ်ပြည်လုံးမှာ
အထင်အရှားဖြစ်နေတဲ့ ဒို့ဗမာသီချင်းကိုတော့ အမျိုးသားသီချင်း ရယ်လို့
အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ အံ့စရာပဲ။

ကဲ....ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပုဒ်ကိုတော့ ဗမာအမျိုးသား
သီချင်းအနေနဲ့ ဆိုရ မှာပဲ၊ ဆရာဆိုမလား၊ ကျွန်တော် ထောက်ခံမယ်၊
ဒီသီချင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မရဘူး။

ဦးဘချို-တို့ တရုတ်ပြည်သွားတာ လူကြီးလူကောင်းအနေနဲ့ သွားတာ၊
သီချင်းဆိုတာ ကလေး မှဆိုတာ။

ကျွန်တော်-ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲဆရာ၊အမျိုးသားသီချင်းကိုဆိုတာပဲ၊
ကလေးကလား ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းတွေကို ဆိုတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ပြောမရမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စကားလက်စကိုဖြတ်ပြီး
လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဆက် ဖတ်နေလေ၏ ။

တရုတ်ပြည်တွင် ပထမဆိုက်နားရမည့် ကူးမင်းလေယာဉ်ပျံကွင်းနားသို့
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ် လာလေပြီ။ တရုတ်ပြည်မှာ ယခုအခါတွင်
စစ်ဖြစ်နေသောကြောင့် လေယာဉ်ပျံ စီးများလည်း စစ်ဥပဒေ ကို တင်းကျပ်စွာ
လိုက်နာရ၏ ။ ကူးမင်းလေယာဉ်ပျံကွင်းအနီးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း
လေယာဉ်ပျံ အရာရှိတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့ဘေးရှိ မှန်ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို
မှန်ကာအဝတ်များဖြင့် သူတို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကာထားလိုက်လေ၏ ။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ အကယ်၍ လေယာဉ်ပျံထဲတွင် သူလျှို့များ
ပါခဲ့သည်ရှိသော် လေယာဉ်ပျံ ကွင်း၏ အနေအထား၊ လေယာဉ်ကွင်းရှိ
စစ်လေယာဉ်ပျံများ၏ အနေအထားနှင့် အခြားအရေးကြီး သော အချက်များကို
ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ ပုံရေးဆွဲခြင်း မလုပ်နိုင်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၅၀ တိတိအချိန်တွင် ကူးမင်းလေယာဉ်ပျံရုံ၌
ဆိုက်လေ၏ ။ လေယာဉ်ပျံ နှင့် ၂ နာရီ ၅မိနစ်လာရသော လားရှိုးနှင့်
ကူးမင်းစပ်ကြားရှိ ခရီးစဉ်ကို အပြန်တွင် မော်တော်ကားနှင့် ပြန်လာရာ ငါးရက် နှင့်
လေးည တောင်အထပ်ထပ်ဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ရ၏ ။

ကူးမင်း လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် လူကြီး လူကောင်းအချို့သည်
ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်၍ နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြ၏ ။
တရုတ်သတင်းစာတိုက်များမှ ဓာတ်ပုံသမားများလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို
သူ့ထက်ငါဦးအောင် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်တွင်
ကူးမင်းမြို့ သို့အပြန်မှဝင်ရန်ပါရှိသဖြင့် လေယာဉ်ပျံဓာတ်ဆီထည့်ရုံလောက်သာ

ခေတ္တရပ်နားပြီး ချွန်ကင်းမြို့ တော်သစ်သို့ ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင်
ဆက်လက်မောင်းနှင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ခရီးထွက်၍ ၁၀ မိနစ်လောက်ရှိသောအခါ မှန်ပြတင်းပေါက်များတွင်
ကာထားသော အဝတ် များကို ဖယ်ပစ်ကြပြီး ရှေးကကဲ့သို့ပင် စကားတပြောပြောနှင့်
လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် အမေရိကန်တစ်ယောက် ကူးမင်းမှ
တက်လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

များမကြာမီ မစ္စတာဂန်ဂါဆင်သည် သူ့နေရာမှ ထလာပြီး
အမေရိကန်၏ အနီးတွင် ရပ်လေ၏။

မစ္စတာဂန်ဂါဆင်-မင်္ဂလာရှိသောနေ့ပါ ခင်ဗျား။

အမေရိကန်-ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာရှိသော နေ့ပါပဲ။

မစ္စတာဂန်ဂါဆင်-ဘေးအိတ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ မိမိနာမည်ကို
ရေးထားသော မိတ်ဆက်ကတ်ပြားကိုထုတ်၍ ကျွန်တော့်ကတ်ပြားကလေးကို
ပေးပါရစေ (ဤနည်းဖြင့် မိတ်ဆက်လေ၏။)

အမေရိကန်-ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ကျွန်တော့်ကတ်ပြားကလေးများကို မယူ လာ၍ မပေးနိုင်သောကြောင့်
ဝမ်းနည်းပါတယ်။

မိတ်ဆွေဖွဲ့သည့်နေရာတွင် မစ္စတာဂန်ဂါဆင်သည်
အတုခိုးလောက်ပေသည်။ ဤနေရာမျိုး တွင် သူနှင့်တူသူကို ကောလိပ်ကျောင်းမှာ
တစ်ခါတုန်းက တွေ့ဖူး၏။ ထိုသူငယ်၏ အမည်မှာ မောင် တင်ညွန့်ဖြစ်၍
မိတ်ဆွေဖွဲ့သည့်ဘက်တွင် ပါရဂူဖြစ်လေသည်။

ညနေချမ်းအချိန် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသောအခါ
အခြားကျောင်းသားများလို ထိုသူငယ် သည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မထွက်။

ချောင်းဆိုးဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး၊ ချွေးထုတ်ဆေးနှင့် အစရှိ သည်တို့ကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်သွားလေ့ရှိ၏ ။ လမ်းလျှောက်သွားရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာ ချောင်းဆိုးသံ ကြားလျှင် သိသိ မသိသိ ဇွတ်တက်သွားပြီး သူ့နာမည်က ဘယ်သူ၊ သူ့အဖေက ဘယ်ဝါ၊ သူကတော့ ဘယ်အတန်းမှာ ပညာသင်နေတယ်၊ ချောင်းဆိုးရင် သူ့အဖေပေးလိုက်တဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်လျက် ဆားကို ကျေးဇူးပြုပြီး လျက်ကြည့်စမ်းပါ။ အစရှိသဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့တတ်၏ ။

ချောင်းဆိုးသော သူ၊ ဇက်လေးသောသူ၊ ၉၆ ပါး ၀၀၃ နာတစ်ခုခု စွဲကပ်သောသူ တစ်ဦးဦးနှင့် မတွေ့ရလျှင် သူသိချင်သော အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ‘ဒီအနားမှာခင်ဗျာ အိမ်အလွတ်တစ်ခု လောက် ရှိပါသလား၊ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေရတာ ကျဉ်းကြပ်လွန်းလို့အပြင်မှာထွက်ပြီး နေချင် လို့ပါ’ အစရှိသော စကားမျိုးနှင့် ပဏာမခံပြီး အထက်ပါနည်းအတိုင်း သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ် ကြောင်း ပြောပြ၍ မိတ်ဖွဲ့လေ၏ ။ ဤကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ခဲ့သော သူ့မိတ်ဆွေများကလည်း သူထံသို့ လာ၍ လည်ကြသည်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြေရာချင်းထပ်လျက် ရှိကြလေ၏ ။

အပြင်၌ သာမဟုတ်၊ ကျောင်းအတွင်း၌ လည်း မိတ်ဖွဲ့ကောင်း၏ ။ အစဉ်အလာ ဖွဲ့ရိုးဖွဲ့စဉ်နည်း များအပြင် နည်းသစ်များကိုလည်း ထွင်လေ့ရှိ၏ ။ ဗဟိုရိထမင်းစားရုံမှ မိမိတို့ အိပ်ခန်းများသို့ မိုးရွာထဲ တွင် ဖြတ်ပြေးလာသော ကျောင်းသားများကို ထိုသူငယ်သည် ထီးတစ်ချောင်းနှင့် လုံ့လကြီးစွာလိုက်၍ မိုးပေးလေ့ရှိ၏ ။ ထိမိုးပေးရင်း ထိုကျောင်းသား၏ နာမည်၊ အခန်းနံပါတ်စသည်တို့ကိုလည်း ပြောကြား လိုက်သေး၏ ။ ထိုကဲ့သို့ မေးခဲ့သော နာမည်နှင့် ၎င်းတို့၏ အခန်းနံပါတ်များကို သူ့အခန်းပြန်ရောက် လျှင် ရောက်ချင်း ဒိုင်ယာရီထဲတွင် သေချာစွာ မှတ်ထားလိုက်၏ ။ အားလပ်ချိန်ရသောအခါများတွင် ထိုသို့ ထီးမိုးပေးရင်း သိခဲ့ရသော မိတ်ဆွေများထံသို့ ပိုမိုရင်းနှီးရန် အလည်အပတ်သွားလေ့ရှိ၏ ။ ထို့ ကြောင့် သူရောက်၍ များမကြာမီ သူနှင့်မသိသူ

မရှိသလောက် ဖြစ်သွားလေ၏။

မစ္စတာဂန်ဂါဆင်လည်း အတော် ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်း၏။

အတော်ကလေး စကားလက်ဆုံကျ လာသောအခါ သူတို့ပြောနေသော စကားသည် ကူးမင်းနှင့် ချွန်ကင်းအကြားရှိ လေယာဉ်ပျံခရီးလမ်း အကြောင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။

အမေရိကန်-ကူးမင်း နှင့် ချွန်ကင်းကြားမှာတော့ ခင်ဗျားတို့လာခဲ့ရတဲ့ လမ်းထက်ပိုပြီး ကြမ်း တာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီလမ်းမှာ လေဝဲဆိုတဲ့ဟာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီလေဝဲနဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ တိုးမိရင် လေယာဉ်ပျံဟာ အောက်ကို ပေတစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ကျသွားတယ်။ နောက်ပြီး တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်တက်ရတယ်။ လေယာဉ်ပျံမစီးဖူးတဲ့ လူဆိုရင် နည်းနည်းမူးတတ်တယ်။

ထိုစကားကိုကြားရာ လေဝဲဆိုတာ ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်မလဲဟု သိလိုသောစိတ်ဓာတ်များ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ်လာလေ့ရှိ၏။ ရေဝဲများလို လည်နေမည်လား၊ အော်သည့် အသံပဲ ကြားရ မည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် လေပွေများလို တိုက်ခတ်လာသည့် ဖုန် အမှိုက်သရိုက်တို့ကို မွေ့နေသည် ကိုပဲ တွေ့ရမည်လောဟု စိတ်ထဲတွင် တလောတည်းလောလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ဒန်းကို ပြင်းပြင်းလွှဲပြီးဆင်းလိုက်သလို အောက်သို့ ပေတစ်ရာလောက် ကျသွား သည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင်ကား ‘စွီ...စွီ’ ဟူသော အသံမှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ မကြားရချေ။ ပေတစ်ရာလောက် အောက်သို့ ကျသွားပြီးနောက် အပေါ်သို့ထိုးတက်လာပြန်၏။

အမေရိကန်-အဲ့ဒါ လေဝဲပဲ၊ ဒါ အင်မတန် နုသေးတာပဲ၊ နောက်ကို ဒါ့ထက်ကြမ်းတာတွေ တွေ့ရဦးမယ်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မီးခိုးနှင့် များစွာတူသော မြူခိုးတိုက်အတွင်းသို့ လေယာဉ်ပျံသည် တစ်ရှိန် တည်း ထိုးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ အထက်အောက်

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြူခိုးများမှလွဲ၍ ဘာ ကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ လေယာဉ်ပျံနှင့် ၎င်းမြူခိုးများ ဝင်တိုးမိရာမှ ဖြစ်ပွားလာသော အလွန် ပြင်းပြသည့် အသံကို ကြားရသောအခါမှ လေယာဉ်ပျံ၏ အရှိန်သည်မည်မျှကြီးမားကြောင်းကို သိရပေ တော့၏ ။ ချီး....ချီး....ချီး၊ ဖျတ်....ဖျတ်....ဖျတ်နှင့် မြည်နေသော အသံမှာ ဝှမ်းဆို့ထားသော ကျွန်တော့် နားထဲသို့ စူးရှစွာဝင်လျက်ရှိလေ၏ ။

များမကြာမီ လေဝဲနှင့်တိုးမိ၍ လေယာဉ်ပျံသည် တစ်ကြိမ်ထိုးဆင်းသွားပြန်၏ ။ ဒုတိယအကြိမ် သည် ပထမအကြိမ်ထက်ပြင်း၏ ။ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် ရစ်တစ်တစ်ဖြစ်စ ပြုလာလေပြီ။ ချွန် ကင်းဘက်သို့ ရောက်လေလေ လေဝဲများသည် များပြားလာလေလေဖြစ်၏ ။

လေမူး၍ အန်ချင်သူများ အဆင်သင့်အန်နိုင်ရန် စက္ကူ ထွေးခံများကို ခရီးသည်များအနီး၌ ချထား လေသည်။ လေဝဲနှင့်တွေ့၍ လေယာဉ်ပျံသည် သုံးလေးကြိမ်လောက် ထိုးဆင်းပြီးနောက် ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင် ဒေါ်မြစိန်မှာ အန်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ ကျန်သော အဖွဲ့ဝင်များ မှာမူ လေမူးလွန်းသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ မိမိတို့၏ ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ပျော့ခွေနေကြလေ၏ ။

သို့ရာတွင် အသက် ၅၀ ကျော် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် အဘိုးကြီး မစ္စတာဂန်ဂါဆင်မှာမူကား လန်း လန်းဆန်းဆန်းနှင့် ဒေါ်မြစိန်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိ၏ ။ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက် ရှိတယ်ဆိုသော စကားသည် တစ်ခါတစ်ရံ မှန်လျက်ရှိသည်ကို ဤအကြိမ်တွင် ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရ၏ ။

မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ပျံကွင်းမှ မထွက်မီကလေးတွင် သူ့အဖေကြီး ဂန်ဂါဆင် တရုတ်ပြည်မှာ နေ ထိုင်မကောင်းလျှင် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဟု သူ့သမီးကလေး ကုမာက ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်သေး သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က မစောင့်ရှောက်ရဘဲ ကျွန်တော် လေမူးသဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်နေစဉ်

မစ္စတာဂန်ဂါဆင်သည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကုပ်ကြောများကိုပင် နှိပ်နယ်ပေးနိုင် သေး၏ ။

ညနေ ၃ နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော လေယာဉ်ပျံသည် ချွန်ကင်းမြို့တော်ပေါ်၌ ပျံဝဲလျက်ရှိကြောင်းကို လေယာဉ်ပျံအရာရှိတစ်ဦး လာရောက်ပြောဆို၍ သိရ၏ ။ ထိုအရာရှိ သိရ သည်မှာလည်း အောက်၌ ရှိသော လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ ဝိုင်ယာလက်နှင့်ပြောသောကြောင့်သာ ဖြစ်လေ ၏ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုလျှင် မြူခိုးများအထပ်ထပ်ဆိုင်းလျက် ရှိသောကြောင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့မမြင်ရချေ။ အောက်မှပို့လျက်ရှိသော ဝိုင်ယာလက်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာပြီး စက်ရှိန်ကို တဖြည်းဖြည်းသတ်၍ ၁၅ မိနစ်လောက် မြို့ပေါ်တွင် ဝဲကာဝဲကာနှင့် မောင်းနှင်ပြီးမှ မြူခိုး အထပ်အောက်သို့ လေယာဉ်ပျံရောက်လေ၏ ။ ထိုအခါမှ မြို့အခြေအနေကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မြင်ရ လေသည်။ ချွန်ကင်းမြို့၏ တည်ထားပုံကိုတွေ့ရမှ လေယာဉ်ပျံဆိုက်ရသည်မှာ မည်မျှခက်ခဲကြောင်း အကဲခတ်မိ၏ ။ ချွန်ကင်းသည် တောင်ပေါ်တွင် တည်ထားသော မြို့ဖြစ်ရကား အဆိုက်မတတ်လျှင် လေယာဉ်ပျံသည် တောင်တစ်လုံးလုံးကို ဝင်တိုးမိမည်ဖြစ်၏ ။ လေယာဉ်ပျံဆိုက်ရမည့်ကွင်းကို မြို့ တည်လျက်ရှိသော တောင်နှစ်လုံးကြားတွင် ရှိသည့် မြေညီပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားလေသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ မြို့တည်ထားသော တောင်ခြေသို့ ရောက်ရန် တောင်ဘေးတွင် ထွင်းထားသော ကျောက်လှေကားဆင့် သုံးရာကျော်ကို ကျော်တက်ရ၏ ။

လေယာဉ်ပျံဆိုက်ပြီး များမကြာမီ တရုတ်စကားပြန်တစ်ဦးနှင့် တရုတ်သုံးလေးယောက် လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ဦးဘလွင်နှင့် နှုတ်ခွန်း ဆက်ကြပြီး လေယာဉ်ပျံအောက်သို့ ဆင်းကြရန် အကြောင်းကြားလေ၏ ။ လေယာဉ်ပျံအိမ်အတွင်းမှ ထွက်၍ အပြင်ပမှ လေနှင့်တွေ့ထိလျှင် တွေ့ထိခြင်း

အမူးအဝေတို့သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြလေ၏။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း တရုတ်အကျ...နက်ပြာရောင်ကို ဆင်တူဝတ်ထားသော ပါးနီကလေးများနှင့် တရုတ် မိန်းမပျိုချောကလေးများသည် အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦးလျှင် တစ်ယောက် ကျစီ ပန်းကုံးများစွပ်ကြလေသည်။

၎င်းနောက်လေယာဉ်ပျံအိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍ ခရီးဦးကြိုပြုသော စကားပြန်သည် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုလျက်ရှိသော လူကြီးများကို တစ်ဦးစီ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေဟူ၍ ကား ကောင်းစွာမမှတ်မိလိုက်။ တရုတ်နာမည်တွေကလည်း အမှတ်ရ ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်၏။ စကားပြန်က နာမည်ခေါ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ပေးသော တရုတ်ကြီးတွေ၊ တရုတ်လတ်တွေ၊ တရုတ်ငယ်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသည်မှာလည်း တမောပင်ရှိတော့ ၏။ ထိုကဲ့သို့ လာရောက်ကြိုဆိုသောအဖွဲ့ကို မေဂျာဂျင်နရယ်ဆိုသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေရင်း၊ ပြုံးနေရင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကို အရိုအသေ ပြုနေကြရင်း သတင်းစာတိုက်များမှ ဓာတ်ပုံဆရာများကလည်း တချက်ချက်နှင့် အနီးကပ်ရိုက်လိုက်၊ အဝေးကြီး ရွှေ့ရိုက်လိုက်၊ ဘေးကနေရိုက်လိုက်၊ ဒူးကို ဇော်ဂျီထောက်ထောက်ရိုက်လိုက်နှင့် ရှိတော့ ၏။ ဘေးတွင် ဂျာမန်မော်ဇာ ခြောက်လုံးပြူးကြီးများ ထိုးထားသော တရုတ်ပုလိပ် သုံးလေးယောက် သည် ထိုသောင်းကျန်းလျက်ရှိသော ဓာတ်ပုံဆရာတစ်သိုက်ကို နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ မြို့တည်ထားသော တောင်ခြေအထိ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားရမည့် လမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရာဇမတ်စိုက်၍ အလံများထိုးလျက်ရှိ၏။ ထိုရာဇမတ်အတွင်းတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားအရွယ် တရုတ်မိန်းကလေးများနှင့် ယောက်ျားလေးများသည် စီတန်း၍ ရပ်

လျက်ရှိကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏ နောက်ကျောတွင် ခမောက်ကြီးများကို လွယ်ထားကြ၏။ သူတို့စီးထား သော ဖိနပ်များမှာ တရုတ်ကူလီများ စီးနေကျဖြစ်သော မြက်ဖိနပ်များသာဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြစဉ် သူတို့သည် စကောက်များ ဆလံပေးခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို အရိုအသေပြုကြ၏။ သူတို့ လူတန်းကို လွန်သွားသောအခါ သူတို့ထက်ကြီးသော လူလတ်များ စီတန်းလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့နှင့် တည့်တည့်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဂျပန်ဝါဒ ပျက်စီးပါစေ၊ တရုတ်အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါသည့် ကြွေးကြော်သံတို့ကို တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်ကြသည်မှာ ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအသံများကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့ဖတ်ခဲ့ရဖူးသော စာအုပ်များထဲမှ ဂျပန်လက်ချက်ကြောင့်အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်ပြီး သေကြေပျက်စီးကြ လျက်ရှိသော တရုတ်များသည်လည်းကောင်း၊ မိဘမောင်ဖားလင်သားများ၏ ရှေ့တွင် အတင်း ဗလက္ကာယ အကျင့်ခံရသော တရုတ်အမျိုးသမီးများသည်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်လက်ချက်ကြောင့် မိမဲ့ဖမဲ့ဖြစ်နေရရှာသော တရုတ်ကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးလျက်ရှိသော မြို့ရွာများသည်လည်းကောင်း မျက်စိထဲတွင် အရိပ်ပြပြသကဲ့သို့ ကွင်းခနဲကွက်ခနဲ ပေါ်လာကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကြွေးကြော်သံတို့သည် သူတို့နှင့်တစ်လှေတည်းစီးများ ဖြစ်ကြသော(ဝါ)နယ်ချဲ့ စနစ် တည်းဟူသော သံသရာကြီးထဲတွင် သူတို့ကဲ့သို့ တဝဲလည်လည်နှင့် ဖြစ်ရလျက်ရှိသော တို့ဗမာများ အဖို့တွင် အလွန်အဓိပ္ပာယ်ပါသော ကြွေးကြော်သံများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အတော်ကလေး လျှောက်မိ သောအခါ တရုတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဦးဘလွင်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး လာရောက်ကြိုဆိုကြသော တရုတ်လူထုကြီးကို နှုတ်ခွန်းဆက်စကား အင်္ဂလိပ်လိုပြောရလေသည်။ သူပြောသမျှ စကားများကို တစ်ပိုဒ်စီ တစ်ပိုဒ်စီ တရုတ်စကားပြန်က တရုတ်လို ပြန်ပြောလေ၏။

တောင်ခြေသို့ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်လျက်ရှိသော
ထမ်းစင်များထဲသို့ ဝင်၍ စီးရ၏။ ထို ထမ်းစင်များမှာ အမိုးနှင့်အကာရှိသော
လက်တန်းနှင့် ကုလားထိုင်ကို ဝါးဘိုးနှစ်ချောင်းနှင့် ကပ်ချည် ထားသည်နှင့်
များစွာတူလေသည်။ ထမ်းစင်တစ်ခုတွင် လူတစ်ယောက်သာ စီးနိုင်၍ အထမ်းသမား
ခပ်သန်သန် နှစ်ယောက်ထမ်းကြရ၏။

အလွန်ချမ်းအေးသော ရာသီဥတုပင် ဖြစ်သော်လည်း အတက်သည်
အလွန်စောက်လွန်းသဖြင့် အထမ်းသမားနှစ်ဦးစလုံးမှာ ချွေးဒီးဒီးကျပြီး
ဟိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းတို့ကိုကြည့်ပြီး ငါစီးလာခဲ့မိတာ မှားတာပဲဟုတွေးမိ၏။
လမ်းတစ်ဝက်သို့ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်နေသော အထမ်းသမား
အသစ်နှစ်ယောက်ဝင်၍ ထမ်းကြပြန်ရ၏။

အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အသင့်စောင့်လျက်ရှိသော
မော်တော်ကားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရမည့် ဟိုတယ်သို့ မောင်းနှင်သွားကြ၏။
။ လမ်းခရီးတွင် ဂျပန်တို့ဗုံးကြဲထားသော ရပ်ကွက်များ ကို ဖြတ်ကျော်သွားကြရ၏။
ဗုံးအဖျားခတ်မိသဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြိုကျလျက်ရှိသော တိုက်အိမ်များ၊
ချက်ကောင်းကို ထိမိသဖြင့် ရစရာမရှိအောင် ပြိုကျသွားသော တိုက်အိမ်များ၊
မီးလောင်စေတတ်သော ဗုံးများ ပေါက်ကွဲပြီး မီးလောင်ထားသော တိုက်အိမ်များ။
၎င်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သည်းကြွေလုဖွယ် ပင် ဖြစ်တော့၏။

၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းကြည့်ရာ
အောက်ပါအတိုင်းသိရှိရလေသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၃ ရက်နှင့် ၄
ရက်နေ့များတွင် ချွန်ကင်းမြို့တော်ပေါ်သို့ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲခြင်း
အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သမား တစ်ဦးထံမှ စုံစမ်းသိရှိရပုံ.....

လသာသော ညအခါများတွင်လည်းကောင်း၊ မြူတိမ်ကင်းစင်သော
နေ့ခင်းအချိန်များတွင် လည်းကောင်း၊ ချွန်ကင်းမြို့တော်ကို ဂျပန်တို့သည်
လေယာဉ်ပျံများနှင့် လာရောက်ဗုံးကြဲလေ့ရှိ၏။ မြို့ သူမြို့သားများ၏

အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် တောင်များကို ထွင်းပြီး ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးများကို တူးထားရ၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလျှင် လူပေါင်း ၁၀၀မှ ၁၅၀ အထိ ဝင်ရောက်အောင်း နိုင်လေသည်။

ဂျပန် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံများသည် သူတို့လေယာဉ်ပျံကွင်းများမှ ထွက်ခွာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်အစိုးရ၏ သူလျှို့များသည် ထိုအကြောင်းကို အနီးအနားရှိ တရုတ်မြို့ရွာများသို့ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် အကြောင်းကြားလေသည်။ ဤသတင်းကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုင်ရာ မြို့ရွာများတွင် သင်္ဘောဥဩမှုတ်သံနှင့်တူသော သတိပေး ဥဩကိုမှုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပထမ ဥဩသံ ကို ကြားရသောအခါ မြို့ရွာတွင်းရှိ လူများသည် မိမိတို့ ယူဆောင်သွားချင်သော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ကို ပြင်ဆင်၍ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများထဲသို့ဝင်ရန် အသင့်လုပ်ထားကြရသည်။

ဂျပန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများသည် တရုတ်မြို့များနှင့်နီးကပ်လာသောအခါ ဒုတိယအကြိမ် ဥဩ ကိုထပ်၍ မှုတ်၏။ ထိုအကြိမ်တွင် စစ်သားများ၊ မီးသတ်သမားများမှလွဲ၍ မြို့တွင်း၌ ရှိကြသော ကလေးရော လူကြီးပါ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ပုန်းကြရသည်။ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများသည် ဗုံးကြဲပြီး၍ သော်လည်းကောင်း၊ တရုတ်လေယာဉ်ပျံများက အတင်းလိုက်၍ တိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သူတို့၏ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ‘ဘေးကင်းပြီ’ ဟူသောအချက်ကို ပေးသည့်အနေ ဖြင့်တတိယ ဥဩကိုမှုတ်ပြန်၏။

ပထမဥဩတွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရ၏။ ဒုတိယဥဩတွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ပုန်းရ၏။ တတိယဥဩတွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာရ၏။ ဗုံးကြဲသည့်ဘေးမှ လွတ်ကင်းရန်အတွက် တရုတ်ပြည်ရှိသော တရုတ်တိုင်း ဥဩသုံးချက်ကို နားလည်ပြီးသား ဖြစ်ကြ၏။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၃ ရက်သည်မြန်မာလို ကဆုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်၏။

ထိုနေ့သည် ဘုရားကိုယ် တော်မြတ်ကြီး မွေးဖွားသောနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရသော နေ့ထူးနေ့ မြတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် သီလခံယူဆောက်တည် ခြင်း၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်း၊ မေတ္တာပို့သခြင်းစသော သူတော်ကောင်းတို့၏ အလုပ်များကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြကုန်၏ ။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဟုဆိုသော ဂျပန်တို့ကမူကား ထိုနေ့ကိုမှ ရွေး၍ ဗုံးကြဲချကြ၏ ။

ထိုနေ့က ဒုတိယဥဩမူတ်သံကိုကြားရပြီးနောက် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ များရောက်လာပြီး ဗုံးကြဲချသဖြင့် ချွန်ကင်းမြို့သူမြို့သားများသည် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများထဲတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် လူအသေအပျောက်နည်းလေသည်။ လူနေအိမ်ခြေများ၊ ဆိုင်ကနားများ၊ ဘဏ်တိုက်များ၊ အလုပ်ရုံများသာ ပျက်စီးသွားလေသည်။ အချို့ကလည်း ဗုံးနှင့်တိုက် ရိုက်ထိ၍ ပျက်စီးကြ၏ ။ အချို့မှာမူကား မီးလောင်စေတတ်သော ဗုံးများ ပေါက်ကွဲရာမှ မီးကူးစက် သဖြင့် မီးလောင်သောကြောင့် ပျက်စီးရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မေလ ၄ ရက်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ချွန်ကင်း မြို့သူမြို့သားများသည် ‘ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတွေ နှစ်ရက်ဆက်ပြီးတော့ လာမယ်မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု သော အမှတ်ဖြင့် ခပ်အေးအေးဆေးဆေး သွားလာရောင်းဝယ်လျက် ရှိကြ၏ ။

သို့ရာတွင် လူတွေကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ကုန်အောင် မသတ်ဖြတ်ရသေး၍ စိတ်မကျေသေးသော ဂျပန်ဗုံးကြဲသမားများမှာကား အလစ်ဝင်ကြရန် အားသွန်လျက်ရှိကြကြောင်းကို ချွန်ကင်းမြို့သူမြို့သား များ မသိကြပေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေ့ညနေ နှစ်ချက်တီးအချိန်လောက်တွင် ပထမဥဩသံကို ကြားကြရသောအခါ အတော် အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏ ။ နာရီဝက်အကြာတွင်

ဒုတိယဥဩမှုတ်သံ ကို ထပ်ကြားရပြန်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း
ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများထဲသို့ ဝင်ပုန်းကြရ၏ ။

သို့ရာတွင် ၃ နာရီခွဲသည့်တိုင်အောင်

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများတစ်စင်းမှမပေါ်လာ။ ၄ နာရီထိုး သည့်တိုင်အောင်လည်း
တစ်စင်းမှ ပေါ်မလာ။ သို့နှင့်ပင် နာရီ၏ လက်တံတို့သည် တရွေ့ရွေ့သွားလေ ရာ
၆နာရီထိုးသည်အထိ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတစ်စင်းမှ ပေါ်မလာချေ။ ထိုအချိန်တွင်
ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း အထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေရသူများမှာ ငြီးငွေ့စပြုလာကြလေပြီ။
ထို့ကြောင့် တော်တော်ကလေး အတင့်ရဲ သောသူတစ်စုက ခေါင်းဆောင်ပြီး
လိုဏ်ခေါင်းပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ခါးဆန့်ကြလေ၏ ။ အတော် ကလေးကြာ၍ မှ
ဘာမှဖြစ်သံ မကြားရသောအခါ နောက်တစ်သုတ်လည်းထွက်၍ ခါးဆန့်ကြပြန်၏ ။
နောက်ထပ် အတော်ကလေးကြာ၍ မှ ဘာမှမဖြစ်ကြသောအခါ ဘိုးအတင့်ရဲ
မယ်အတင့်ရဲတို့သည် ခါး ဆန့်ရာမှ တစ်ဖန် ခြေဆန့်လိုပြန်သဖြင့် လမ်းပေါ်တွင်
ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်နေကြပြန်လေ၏ ။ တိုး၍ အတင့်ရဲသူအချို့ကမူကား
‘အလကားပါကွာ၊ ဒီဂျပန်လေယာဉ်ပျံတွေ နှစ်ရက်ဆက်ပြီး မလာနိုင်ပါဘူး၊’
ဟုပြောပြီး အိမ်သို့ပြန်သွားကြလေ၏ ။ သူတို့၏ စကားကို နားယောင်သော
သူတစ်စုလည်း သူတို့နှင့် အတူတူ အိမ်ဘက်ဆီသို့ပါသွားကြလေ၏ ။ ထိုအချိန်တွင်
တစ်စ တစ်စနှင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများ အပြင် ဘက်သို့ လူတွေ
အတော်ရောက်လျက်ရှိကြပြီဖြစ်၏ ။

သေမင်းတမန်များဖြစ်ကြသောဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများသည်
ထိုအတင့်ရဲကြသူတို့ကို အရှင် လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းသတ်ရန်
တိမ်တိုက်အကြိုအကြားထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော ဗုံးလက်နက်များကို
စွဲကိုင်လျက် ပုန်းအောင်းနေကြသည်ကို ထိုသူများသိကြပါလျှင် အဘယ်မျှ လောက်
လန့်ကြပေမည်နည်း။

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေသော လူများသည်

အတော်ကလေးစုံသလောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တဝီဝီ အော်ဟစ်ကာ
ထိုဂျပန်သေမင်းတမန်တို့သည် ပုန်းအောင်းရာ တိမ်တိုက်အကြိုအကြားမှ
ကဆုန်ပေါက်ပြီး ပြေးထွက်လာကြကုန်၏။ အချက်ပေးသမားလည်း
အစိုးရိမ်လွန်ပြီးလျှင် လမ်းပေါ်၌ လျှောက်နေကြသူများအား
ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ လာနေပြီဟူ၍ ထပ်မံသတိပေးသောအနေဖြင့်
ဥဩတစ်ကြိမ်ထပ်၍ မှုတ်လိုက်ပြန်၏။ ဤအကြိမ်မှုတ်ခြင်းသည် တတိယအကြိမ်
ဖြစ်လေရာ ဥမင် လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သေးသော လူများပင်လျှင်
ဘေးကင်းပြီအထင်နှင့် အကုန်အစင်ထွက်လာ ကြလေ၏။ ထိုအခါတွင်မှ
ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်စင်းနှင့် အပြည့်ယူဆောင်လာသော ဗုံး
ကြီးဗုံးငယ် အသွယ်သွယ်ကို တရကြမ်း အားသွန်၍ ကြဲချလိုက်ရာ
သေလိုက်ကြသူတို့မှာ ဝက်ဝက်ကွဲ သွားလေ၏။

ထိုနေ့က တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ
အလွန်သနားဖွယ်ကောင်း လှပေ၏။ ချွန်ကင်းမြို့၏ တစ်နေရာတွင်
နိုင်ငံခြားသံရုံးများရပ်ကွက်ဟူ၍ သီးသန့်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းရပ် ကွက်ကို
အလွန်မြင့်သော အုတ်နံရံကြီးဖြင့် ကာထားလျက်ရှိ၏။ ၎င်းရပ်ကွက်နှင့်ကပ်လျက်
တရုတ်လူ ဆင်းရဲများ ရပ်ကွက်တစ်ကွက်ရှိလေသည်။

ထိုနေ့က ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲလျက်ရှိစဉ် ထိုလူဆင်းရဲရပ်ကွက်မှ
တရုတ်လူကြီးနှင့် ကလေးသုံးရာ ကျော်တို့သည် ပျံသန်းလျက်ရှိသော
ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတို့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် မော့ကြည့် လျက်ရှိကြ၏။
သူတို့၏ စိတ်တွင် ဂျပန်တို့သည် နိုင်ငံခြားသံရုံးရပ်ကွက်ကိုမူကား
ဗုံးကြဲလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍ ယုံကြည်လျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်း
၎င်းတို့နောက်ဆက်ကိုကပ်လျက် မီးလောင် စေတတ်သော
ဗုံးများကိုကြဲချလိုက်လေ၏။ ထိုဗုံးများမှဖြစ်သော မီးသည် ရိုးရိုးမီးကဲ့သို့မဟုတ်။
အရှိန် အလွန်ပြင်းသဖြင့် ပေါက်ကွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့အနီးသို့

မီးကပ်လျက်ရှိလေ၏။ သူတို့အ သက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန်လမ်းကား
တစ်လမ်းတည်းသာရှိတော့၏။ ၎င်းသည်ကား အခြားမဟုတ်။ သူတို့
ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရှိသော အလွန်မြင့်မားသည့် အုတ်ခုံကြီးကိုကျော်၍
ပြေးရန်လမ်းပင်ဖြစ် တော့၏။ ဂျပန်သံရုံးမှ သနားသဖြင့်
ကြိုးများချပေးသောကြောင့် လူလေးငါးဦး အသက်ဘေးမှ သိသီ
ကလေးလွတ်သွားခဲ့၏။ ကျန်လူသုံးရာလောက်မှာ မပြေးနိုင်ရှာဘဲ အရှင်လတ်လတ်
မီးလောင်ပြီး အတုံးအရုံး သေကြရရှာ၏။ သူတို့အထဲတွင်
သနားစရာအကောင်းဆုံးမှာကား သားအမိနှစ်ဦး၏ အ လောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။
သားကလေးက အမိကိုဆွဲထားသည့်ပုံ၊ အမိကလည်း ကိုယ်မချို အမိသော် လည်း
သားတော်ခဲဟူသော စကားပုံအရ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးနေသော ပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ရှိပြီး
မီးလောင် လျက် သေနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ထိုနေ့က သေဆုံးကြသူတို့၏ အရေအတွက်မှာကား အစိုးရစာရင်းအရ
နှစ်သောင်းကျော်၏။ ထိုအထဲတွင် ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ အဘိုးကြီး၊
အမယ်ကြီးတွေ တစ်ပုံကြီးပါသွား၏။ မီးသတ်စက် တို့နှင့် အပြင်းအထန်
ငြိမ်းသတ်လျက်ရှိသော်လည်း ဂျပန်ဗုံးများကြောင့် လောင်လျက်ရှိသည့် မီးအရှိန် မှာ
သုံးရက်ကြာသည့်တိုင်အောင် မငြိမ်းသေးပေ။ တွင်းကြီးများကို ထူး၍
စစ်သားများနှင့် အချို့ အရပ် သူအရပ်သားတို့၏ အကူအညီဖြင့် အပြင်းအထန်
မြှုပ်နှံလျက်ရှိသော်လည်း ဂျပန်ဗုံးများကြောင့် ကျိုးပဲ့ လောင်ကျွမ်းလျက်
သေကြေပျက်စီးနေကြသော အလောင်းများမှာ သုံးရက်ကြာသည့်တိုင်အောင်
မကုန်သေးပေ။ ကိုယ့်ညီမ အစ်ကိုမောင်နှမသားသမီးတွေ ကိုယ်ရှေ့တွင်
အတုံးအရုံးနှင့် မရှုမလှ သေ ကြေပျက်စီးကြသည်ကိုတွေ့ကြရသဖြင့်
စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လျက်ရှိကြ သော လူထုကြီးမှာလည်း
သုံးရက်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဆောက်တည်ရာမရသေးပေ။

ကျွန်တော်တို့ ချွန်ကင်းသို့ရောက်သောအခါမှာမူကား ဗုံးကြဲခြင်း၏

အစအနကို ပျက်စီးယိုယွင်း လျက်ရှိသော တိုက်အိမ်ကြီးငယ်တို့မှတစ်ပါး အခြား၌ မတွေ့ရတော့ပေ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးတို့တွင်လည်း ဗုံးများကို ကြောက်ရွံ့သောလက္ခဏာများ အလျဉ်းမတွေ့ရှိကြရတော့ဘဲ ဤစစ်ပွဲ တွင် ဂျပန်တို့၏ ရန်ကိုအပြီးအပိုင် ခြေမှုန်းပစ်နိုင်ရန် မိမိတို့ အသီးသီးအပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိ သော တာဝန်တို့ကို တကုတ်ကုတ်နှင့်လုပ်လျက်ရှိကြလေ၏ ။

ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသော တိုက်အိမ်များကို မော်တော်ကားထဲမှ ကြည့်၍ ထိုနေ့က ဗုံးကြဲစဉ် သေကြသည့်လူများ၏ အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း‘ဪ...ဒီအိမ်တွေဒီလိုပြီ၊ ဒီလူတွေ ဒီလိုသေ ကုန်ကြရတာ ငါလည်း အပြစ်မကင်းပါလား၊ ငါတို့က ဂျပန်ကုန်တွေကို ဝယ်၊ ငါ တို့ဆီကရတဲ့ အမြတ် တွေနဲ့ ဂျပန်တွေက ဗုံးတွေကိုလုပ်၊ တရုတ်တွေကို ဗုံးနဲ့ကြဲချ၊ တစ်နေ့သောအခါ တို့တစ်တွေလည်း သူ တို့အလိုကို မလိုက်နိုင်ကြရင်ဒီလိုပဲ အကြံခံကြရဦးမှာပဲ’ ဟူ၍ တွေးရင်း သံဝေဂအကြီးအကျယ် ရလျက် ရှိလေ၏ ။

များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့တည်းခိုရန် စီစဉ်ထားသည့် ချွန်ကင်းဟောစာသံသို့ ရောက်ရှိလာ လေ၏ ။ ထိုနေ့အဖို့ ဘာမျှအစီအစဉ်မရှိဘဲ နားခွင့်ရကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း များစွာ ခရီးပန်းလာကြလေပြီ။ ရှေးရှေးက တစ်လကျော်ကျော် လာရသည့် ခရီးကို ၈ နာရီကျော်ကျော်နှင့် ရောက်လာခဲ့ရသဖြင့် အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတစ်ရံထင်မိ ၏ ။ ထိုနေ့ နံနက်စောစောက အိပ်ရာမှထ၊ ရေချိုး၊ နံနက်စာစား၊ သမီးကလေးကိုချီ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ် ပျံရုံမှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် စကားပြောအစရှိသဖြင့် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသမျှသော အရသာတို့သည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွင်းတွင် ပူပူနွေးနွေးပင်ရှိသေး၏ ။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် တရုတ်ပြည်သို့ လာရ သောအချိန်သည် ကျွန်တော် အိမ်မှ တစ်ခါထွက်အချိန်လောက်ပင်ရှိ၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်၏ တစ်ခါထွက်ကပင် ပို၍ ကြာပေးသေး၏ ။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းခြင်း၊ အံ့သြခြင်း အိပ်မက်

မက်သလိုလိုဖြစ်လျက်ရှိခြင်းတို့သည် နံနက်ခင်း တွင် ကျနေသော ဆီးနှင်းများကဲ့သို့ မကြာမီ တဖြည်းဖြည်း ပပျောက်သွားလေ၏။

အချိန်သည် ည ၈ နာရီထိုးလောက် ရှိလေပြီ။ အအေးဒီဂရီမှာလည်း တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုး၍ လာလေပြီ။ ဤလိုအအေးမျိုးကို ဗမာပြည်တွင် ဆောင်းအခါ၌ သာမန်ခြုံကြသော ခြုံစောင်မျိုးနှင့် ထွေး၍ မရနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဝှမ်းကိုပိတ်နှင့်ထပ်၍ ချုပ်ထားသော ဝှမ်းစောင်ထူကြီးကို အောက်ကခံ၍ အပေါ်မှ သက္ကလတ် စောင်ထူကြီးတစ်ထည်ကို ထပ်ထားရလေသည်။

ပြုန်းခနဲ အိပ်၍ မပျော်သေးဘဲရှိရာ ကျွန်တော်၏ စိတ်တို့သည် အဓိဗမာပြည်ကြီးသို့ ပျံသန်း လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒီအချိန်ဆိုရင် ဓာတ်မီးကြိုး အဖြတ်ခံရလို့ မှောင်အတိပြီးနေတဲ့ အစည်းအရုံးအခန်းတွေထဲမှာ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းနဲ့ သူ့ရဲဘော်တစ်စုတို့ဟာ ဖယောင်းတိုင်အတိုအစ ကလေးတွေကို ထွန်းပြီး တကုတ်ကုတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြမှာပဲ။

ဒီအချိန်ဆိုရင် အစည်းအရုံးကြီးရဲ့ အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေးတွေက တို့တစ်တွေ တစ်နေရာရာ မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်နေကြမှာပဲ။

ဒီအချိန်ဆို ဘုရားပုထိုး ရှိခိုးပြီးလို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို အမျှဝေတဲ့ အချိန်အခါပဲ။

တရေးနီး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် ၈ နာရီထိုးခါနီး လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ‘လူ မရှောင် သူမရှောင် အတင်းတရကြမ်း ဗုံးကြဲလေ့ရှိတဲ့ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတွေ ခုညများလာရင်’ အစရှိ သည့် အတွေးမျိုးပင်လျှင် ထိုညက ကျွန်တော့်အား အိပ်မပျော်အောင် မတားနိုင်တော့ပေ။

အခန်း(၂)

နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှနိုးလေသည်။ ရာသီဥတုမှာကား အလွန် အေးလျက်ရှိသဖြင့် အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ ကွေး၍ ပင်နေလို၏။ သို့ရာတွင် ကွေး၍ မဖြစ်။ အရေးကြီး သော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ရန်ရှိသေး၏။ အရေးကြီးသည်ဟုဆိုရာ၌ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ မိတ်ဆက်စာတမ်းကို ဖတ်ကြားရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်မလာမီညက ၁၀ နာရီလောက်တွင် အဆိုပါ မိတ်ဆက်စာ နှင့် အစည်းအရုံး၏ ညွှန်ကြားစာတစ်စောင်ကို သခင်လှဖေသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ယူလာလေသည်။ မိတ်ဆက်စာမှာ လျှောက်လွှာစက္ကူနှင့် နှစ်မျက်နှာအပြည့် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေးပြီးသည့်အတိုင်း ဖျက်ရာတွေနှင့် ပေးလိုက်သဖြင့် ကြည့်ရသည်မှာ ရေးလိုက်သူ သခင်အောင်ဆန်း ကဲ့သို့ အတော်ကလေး စုတ်ဖွားဖွားနိုင်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သခင်လှဖေအား အချောပြန်၍ အကူးခိုင်းရလေသည်။ ညွှန်ကြားချက်မှာကား တရုတ်ပြည်ရောက်လျှင် ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာပြောရမည် အစရှိသည်တို့ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခံမည့်ရုံကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ရုံလုံး တရုတ်ယောက်ျား၊ တရုတ်မိန်းမ၊ တရုတ် လူငယ်လူရွယ် တရုတ်ကလေးပါမကျန် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မိ၍ များမကြာမီ ဧည့်ခံပွဲကိုဖွင့်လေသည်။ ဗမာပြည်တွင် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးက ကြီးကြပ်၍ ဆောင်ရွက်ရသော အစည်းအဝေးများ၊ ဧည့်ခံပွဲများတွင်

တို့ဗမာသီချင်းကို စတင်သီဆိုရသလို တရုတ်ပြည်၌ ပွဲကြီးလမ်းကြီးများကို တရုတ်အမျိုးသားသီချင်း*နှင့် စတင်ဖွင့်လှစ်ရ လေသည်။

ထို့ကြောင့် တရုတ်အမျိုးသားသီချင်းကို သီဆိုရန် တရုတ်များ ထကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လည်း ရော၍ ထကြ၏ ။ ရုံးအပေါ်ထပ်တွင် အသင့်ရောက်လျက်ရှိသော တရုတ်ဘင်အဖွဲ့က အမျိုးသား သီချင်းကို လိုက်၍ တီးလေသည်။

အမျိုးသားသီချင်းကို သီဆိုပြီးရုံနှင့် မပြီးသေး၊ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်နံရံတွင် ဆွဲထား သော ဒေါက်တာဆန်ယပ်ဆင်၏ ရုပ်ပုံဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်က ဒေါက်တာဆွန်ယက် ဆင်၏ သေတမ်းစာကိုလျှောက်၍ ရွတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ရွတ်ပြီးမှ ဒေါက်တာဆင်၏ ပုံကိုဦးသုံးကြိမ် ညွှတ်ကြပြန်၏ ။ ဦးညွှတ်ကြရာတွင် တညီတညွတ်တည်းဖြစ်အောင် လူတစ်ယောက်က တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဟု တိုင်ပေးလေသည်။ တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း လိုက်၍ ဦးညွှတ်ကြရ၏ ။

*အမျိုးသားသီချင်းနှင့် ဒေါက်တာဆန်ယပ်ဆင်၏ သေတမ်းစာကို စာအုပ်၏ အဆုံးတွင် ဖတ်ပါ။

ရုံအပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော စင်ပေါ်သို့ ထိုးထားသည့် ဓာတ်မီးလုံးကြီးများသည် အလွန်အားကောင်းလျက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် အခန်းထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသောအခါ အလင်း ရောင်ရရန် အသုံးပြုကြသော ဓာတ်မီးလုံးကြီးများဖြစ်ကြသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကြီးများသို့ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ခြံများထဲသို့လည်းကောင်း ရောက်ဖူးကြသူများသည် ထိုဓာတ်မီးလုံးမျိုးကို ကောင်းစွာမြင်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်သမားများကလည်း ဘေးကရိုက်၊ ရှေ့ကရိုက်၊ အောက်ကရိုက်၊ အထက်ကရိုက် နှင့် ရိုက်ချင်သလို ရိုက်လျက်ရှိကြလေသည်။ ၁၉၃၆

ခုနှစ်၊ သပိတ်အရေးတော်ပုံအတွင်း သပိတ်ခေါင်း ဆောင်များ
ခေတ်ကောင်းတုန်းကပင် ဤမျှလောက် ဓာတ်ပုံအရိုက်မခံခဲ့ရဘူးပေ။

ယခု ဧည့်ခံပွဲမှာ တရုတ်ပြည်ရှိ အဖွဲ့ကြီးများ၏
ညွန့်ပေါင်းဧည့်ခံပွဲဖြစ်သဖြင့် ကုန်သည်ကြီးများ၊ အစိုးရအရာရှိကြီးများ၊
စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၊
မိန်းမခေါင်းဆောင်များ အစရှိသည်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒါက ဘယ်သူ၊ ဒါက ဘယ်ဝါ အစရှိသည်ဖြင့် တရုတ်စကားပြန်ကလည်း
အလွန်အေးသော ရာသီဥတုထဲတွင် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် မိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့သော်လည်း
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့၏ အမှတ်ရခက်သော
နာမည်များနှင့် ရာထူးဌာနအဆင့်များကို သတိမရနိုင်တော့ချေ။ ထိုမျှ များပြားသော
လူစုကိုလည်း သာမညဦးနှောက်နှင့် မှတ်မိရန် ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ဖြစ်၏ ။

များမကြာမီ ဧည့်ခံပွဲတွင် နာယကလုပ်သူက ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့၏
ကိုယ်စား နှုတ်ခွန်းစာတမ်းကို ဖတ်ကြားရန်ထလေ၏ ။ ထိုနာယကနှင့်တူသော
မျက်နှာမျိုးကို ဗမာပြည်တွင် မကြာခဏတွေ့ခဲ့ဖူး၏ ။ အသားဖြူဖြူ၊ ပုပုပျပ်ပျပ်၊
မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာ အရာကလေးများ အနည်းငယ် ရှိ၏ ။

သူသည် နှုတ်ခွန်းဆက်စာတမ်းကို တရုတ်လို တစ်ပုဒ်စီဖတ်ပြ၏ ။
တရုတ်ဘာသာမှ ကျွန်တော် တို့ နားလည်ရန်အတွက် ဘာသာပြန်လုပ်သူက
အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပေးရလေသည်။

တရုတ်နှင့် မြန်မာတို့သည် ရာဇဝင်ကို ပြန်ကြည့်ခဲ့လျှင်ယခုမှသာမဟုတ်
ရှေးကတည်းက တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည် ရွှေလမ်း ငွေလမ်းများ
ဖောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း။ ယခုကဲ့သို့ တရုတ်တွေ ဒုက္ခရောက်နေသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင်
လာရောက်မေးမြန်းဖော်ရသဖြင့် ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင် ရှိကြောင်း။

စစ်အတွင်း အပြေးအလွှား သွားလာနေထိုင်ရလျက်ရှိသဖြင့် စိတ်ရှိတိုင်း

မပြုစုရသည်ကို ဝမ်း နည်းကြောင်း။

ဂျပန်ပြည်ရှိ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လူတစ်စုမှာ အလွန်လောဘကြီးသော လူများဖြစ်ကြသဖြင့် တရုတ်ပြည်ကြီးကို လက်နက်အင်အားနှင့် သိမ်းယူပြီးနောက် အာရှတိုက်အတွင်းရှိ အိန္ဒိယပြည်၊ ဗမာ ပြည်စသော တိုင်းနိုင်ငံအသီးသီးတို့ကိုလည်း သူတို့၏ လက်အောက်သို့ လက်နက်အင်အားဖြင့် အဓမ္မ သိမ်းယူရန် ကြံရွယ်လျက်ရှိကြောင်း။

အစရှိသည်တို့ကို စုံလင်စွာ ရေးသားထားသည့် နှုတ်ခွန်းဆက်စာတမ်းရှည်ကြီးကို ၄၅ မိနစ်နီး ပါးမျှ ဖတ်ကြားသွားလေသည်။ သူပြောသည့် စကားများထဲတွင် ချန်ကေရှိတ်၏ နာမည်ပါတိုင်း ပရိသတ်များသည် မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။

ထိုနာယကကြီး ပြီးသည့်နောက် ဗမာပြည်မိတ်ဆက်အဖွဲ့မှလည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးဘလွင် က စတင်၍ ပြန်ကြားပြောဆိုရလေသည်။

ဦးဘလွင် ပြောကြားရာတွင် ဤကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဧည့်ဝတ်စောင်ဝတ် ကျောပွန်စွာ စောင့်ရှောက်ညွှန်ကြားသည့်အတွက် များစွာဝမ်းသာကြောင်း၊ ဗမာပြည်တွင်လည်း တရုတ်နှင့်ဗမာတို့ မှာ အခြား အခြားသော လူမျိုးများနှင့်မတူ များစွာ ချစ်ခင်သင့်မြတ်ကြကြောင်း၊ မည်မျှသင့်မြတ် သနည်းဟုဆိုလျှင် တရုတ်များကို တရုတ်ဟူ၍ ပင် မခေါ်ဘဲ ‘ပေါက်ဖော်’ ဟူ၍ ခေါ်ကြကြောင်း၊ အစရှိ သည်တို့ကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောပြသွားလေသည်။

ဒုတိယခေါင်းဆောင် ဒေါ်မြစိန်၏ အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ ဂျပန်ရန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ တွင် ယောက်ျားများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ အသက်နှင့်စည်းစိမ်ကို ပဓာနမထားဘဲ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြ သော တရုတ်အမျိုးသမီးများ၏ အကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောပြလေသည်။

ဦးဘချိုကလည်း သူ့ဖေဘီယန်အသင်း၏ ဝါဒအရ

လက်နက်အားကိုးဖြင့် တစ်နိုင်ငံက အခြား တစ်နိုင်ငံကို နိုင်ထက်စီးနင်း
သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုများစွာ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ နိုင်ထက်စီးနင်း
သိမ်းပိုက်ခြင်းကို များစွာ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ နိုင်ထက်စီးနင်းမှုကို
ခုခံရာတွင် သူသည် ရှေ့တန်းက အမြဲနေလေ့ရှိကြောင်း၊ ဗမာပြည်သူ
ပြည်သားများအား ဂျပန်က တစ်ပတ်ရိုက်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်မှုတို့ကို
သူကိုယ်တိုင်တတ်အားသရွေ့ဖြေရှင်းခဲ့ရသည့်အကြောင်းတို့ကိုပါ ပြောကြား
သွားလေသည်။

ဦးဘချို ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ ရောက်သဖြင့်
တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နှုတ်ခွန်း ဆက်စာတမ်းကို ဖတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စာတမ်း၏
အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းချုပ်။

ငါတို့သည် ဗမာပြည်တွင် နယ်ချဲ့စနစ်၏ လက်ခုပ်အတွင်းသို့
ကျရောက်လျက်ရှိသဖြင့် ဂျပန် တို့၏ နယ်ချဲ့ခြင်းကို ခံရလျက်ရှိသော အဆွေတို့နှင့်
ငါတို့သည် တစ်လှေတည်းစီးများ ဖြစ်ကြကြောင်း။

ငါတို့သည် နယ်ချဲ့စနစ်ကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရွံ့ရှာမုန်းတီးသည်မှန်သော်လည်း မလွတ်လပ် သေးသောသူများ
ဖြစ်ကြသဖြင့် အဆွေတို့အား နယ်ချဲ့စနစ်ဆိုးကြီးမှ အလျင်အမြန် လွတ်ကင်းကြပါ
စေဟု ဆုတောင်းပထနာပြုခြင်းမှအပ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြောင်း။

အဆွေတို့သည် ယခုကဲ့သို့ အဓမ္မနယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်၍
တရုတ်ဆင်းရဲသားလူထု ကြီး၏ စီးပွားချမ်းသာအတွက် တကယ်တမ်း
စွမ်းဆောင်လျက်ရှိသည့် ကာလပတ်လုံး ငါတို့၏ မေတ္တာ ရေသည်
အဆွေတို့အပေါ်တွင် ခန်းခြောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း အစရှိသည်တို့ပင်ဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်က ဖတ်ပြပြီးနောက် မစ္စတာဂန်ဂါဆင်ကလည်း အနည်းငယ်

နုတ်ခွန်းဆက်စကား ကို ပြောကြားသေး၏။

ဤသည်ကား တရုတ်ပြည်၏ ပထမဆုံးဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်၏။
ဤပွဲပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒုတိယပွဲ သို့ သုတ်ခြေတင်ကြရလေသည်။
ထိုဒုတိယပွဲမှာ ချွန်ကင်းမြို့ရှိ ဝိုင်-အမ်-စီ-အေ အသင်းသားများက နေ့လည်စာဖြင့်
ကျွေးမွေးဧည့်ခံသော ပွဲဖြစ်လေသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲကို နေ့လည် ၁၂ နာရီတွင်
ချိန်းထား သော်လည်း ပထမပွဲတွင် အချိန်အနည်းငယ် ကြန့်ကြာသွားသဖြင့် နာရီပြန်
တစ်ချက်ခွဲလောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကြလေသည်။

ဤအဖွဲ့က လူများသည် များသောအားဖြင့် လူရွှင်တော်များ ဖြစ်ကြ၏။
အခန်းဝသို့ ရောက်က တည်းက ဆူညံစွာ ရယ်နေကြသော သူတို့၏ အသံများကို
ကြားရလေသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက် သောအခါ တရုတ်များသာမက
အမေရိကန်လူမျိုးများကိုပါ တွေ့ရှိရ၏။

တရုတ်များထဲတွင် တော်တော်ထူးခြားသော တရုတ်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ၎င်း သည် ၁၀၀ အူလည်းအတော်ရွှင်ပုံရ၏။ ရယ်တိုင်းလည်း
သူ၏ မျက်လုံးအိမ်များမှာ ပိတ်လုမတတ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဧည့်ခံပွဲတွင်
ရောက်လျက်ရှိကြသော သူများမှာ သူ့ကိုသာဝိုင်း၍ ‘တွက်’လျက်ရှိကြ၏။ သူက
ပြန်တွက်လိုက်လျှင်လည်း အုတ်နံရံကြီးကို အနီးတွင်ကပ်၍ ခဲနှင့်ပေါက်သလို
တစ်ဖက်သား ပြန် မပြောနိုင်အောင် ထိလေ၏။

ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော ချန်ဘူးမြို့မှ
အမေရိကန်ပရော်ဖက်ဆာကြီးက ထိုတရုတ် ဝကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်
ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ ‘မောင်...သူ့ကိုသိသလား၊ တရုတ်ပြည်ကြီး မှာ
အတော်အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ချန်ကေရှိတ်ရဲ့
အတွင်းလူယုံသက်တော် စောင့်ဖြစ်တယ်’ ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုသို့ ကြုံရာလူနှင့် စကားစမြည်ပြောလျက်ရှိကြပြီး ဘယ်ကနေ၍

ဘယ်သို့ရောက်လာသည် မသိ ထိုတရုတ်ဝကြီးက ဒေါ်မြစိန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်နေ့သားလဲ’ဟု လှမ်းမေး လိုက်လေ၏။

ဒေါ်မြစိန်-သောကြာသားပေါ့။

တရုတ်ဝကြီး-ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဒေါ်မြစိန်-သောကြာသားမို့ စကားများတာပေါ့။

ဟားဟား ဟားဟား နှင့် မျက်လုံးများ ပိတ်နေသည့်တိုင်အောင် ထိုတရုတ်ဝကြီးသည် ရယ် လျက်ရှိလေ၏။

ထိုနောက်ခံပွဲပြီးသည့်နောက် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အရာရှိကြီးများကို လိုက်၍ နှုတ်ဆက်ကြ လေသည်။

ရှေးဦးစွာ တွေ့ရသော အရာရှိကြီးမှာ တရုတ်ပြည် နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာဝမ်းချွန်း ဟူဝီးဖြစ်လေသည်။ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ ပြောကြားပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် စကားတစ်ခွန်းကို စလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်-ကျွန်တော် မေးခွန်းနှစ်ခု မေးပါရစေ။

နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ်-မေးပါ....မေးပါ။ (ပထမမေးခွန်းမှာကား ကမ္ဘာ့အရေးနှင့်သာ ဆိုင်သော ကြောင့် ဤစာအုပ်ထဲတွင် ထည့်မရေးလိုက်ပေ။)

ကျွန်တော်-ပထမမေးခွန်းကို ဖြေတာ ကျေနပ်ပါပြီ။

ဒုတိယမေးခွန်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အခု တရုတ်ပြည်နှင့် ဗမာပြည်ကို ကုန်းကြောင်းလမ်းကြီးဖောက်လို့ ပြီးသွားပါပြီ။ နောက်ထပ် လည်း တရုတ်ပြည်ဘက်မှ မီးရထားလမ်း ဖောက်နေပြန်ပါပြီ။ မကြာမီပဲ ပြီးပါတော့မယ်။

အဲဒီတော့ ဒီမီးရထားလမ်းနဲ့ ကုန်းလမ်းဖောက်လိုက်တဲ့အတွက်
တရုတ်ပြည်ရှိ တရုတ်တပ်တွေ ဗမာပြည်ထဲသို့ အရမ်းကာရောဝင်လာမည့်ဘေးကို
ကျွန်တော်တို့ ကြောက်စရာအကြောင်းများ ရှိပါ သလား။

နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ်-မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က မရှိပါဘူးလို့ ပြောရုံနဲ့လည်း
မယုံပါနဲ့ဦး၊ ကြောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးဆို ဒါကို သက်သေသာခကနဲ့
ပြသပါမယ်။

အခု တရုတ် ဂျပန်စစ်ပွဲအတွင်းမှာ တရုတ်အမျိုးသားအစိုးရဟာ
ဂျပန်တွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ကတစ်ဖက် စီစဉ်ရတယ်၊ အခြားတစ်ဖက်ကလည်း
တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ကို
စီစဉ်နေရတယ်။ အဲဒီ တော့ အရင်က မတူးရသေးတဲ့ သတ္တု တွင်းတွေကို အစိုးရပဲ
ကြီးကြပ်ပြီးတူးဖို့ အစီအစဉ်တွေ စီမံပြီး သတ္တုတွင်းတွေသာမက လယ်ယာတွေ
ကိုလည်း ရှေးကလိုမဟုတ်ဘဲ စနစ်ကျကျ စိုက်ပျိုးဖို့၊ သစ်တောတွေကိုလည်း
စနစ်ကျကျ တစ်ဖန်ပြန် လည်ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ကို အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေကုန်ပြီ။

အဲဒီ တော့ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်တယ်ဆိုရင် တရုတ်ပြည်က
အခြားတိုင်းပြည်ကို လွှတ်ဖို့မပြော နဲ့၊ အခြားတိုင်းပြည်မှာ သွားရောက်နေကြတဲ့
တရုတ်အမျိုးသားတွေကိုလည်း တရုတ်ပြည်မှာ အလုပ် လုပ်ချင်တဲ့လူတွေ
ပြန်လာကြလို့ ပြန်ခေါ်ယူရဦးမယ်။

ကျွန်တော်-ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စကို....ဟူ၍ စလိုက်ရုံရှိသေး
ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသော လူစုထဲမှ အသံ နှစ်သံ သုံးသံက.....

“ဟာ....ဘာတွေလျှောက်ပြောနေသလဲ၊ တယ်ခက်တာကိုး သွားမယ်၊
လာ....” စသည်ဖြင့် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အတင်းထကြသဖြင့်
ရှေ့ဆက်မပြောလိုက်ရပေ။

မစ္စတာ ဂန်ဂါဆင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံသောအနေဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ဟာ ဗမာတွေအတွက် အရေးကြီးနေတယ်၊
အခုပြောတဲ့ဟာတွေကို စာနဲ့ရေးပြီး ထုတ်ပြန်ချက်ထုတ် ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”
အစရှိသည်ဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုအသံ နှစ်သံ သုံးသံ
ထဲကပင် ဝိုင်း၍ ပိတ်ကြသဖြင့် ပြီးဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပေ။

အကယ်၍ သာ ကျွန်တော့်စကားကို ဆုံးအောင် ပြောရလျှင်
အောက်ပါအတိုင်းပင် ပြောပြမည်။

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အခုစစ်ဖြစ်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ
တရုတ်ပြည်မှ အခြား တိုင်းပြည်များသို့ တရုတ်အမျိုးသားများ ထွက်မသွားရဟူသော
အရေးတကြီး ဥပဒေတစ်ရပ်ကို တရုတ် အမျိုးသား အစိုးရက ထုတ်ပြန်လိုက်ပါ။
နောက်ပြီးတော့ ဗမာနှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးရှိမယ့် လူဝင်လူထွက် ဥပဒေတစ်ရပ်ကို
ဗမာပြည်မှာ အတည်မပြုရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အထက်ပါဥပဒေမှာ အတည်
ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုဆိုရင် တရုတ်ပြည်မှာလည်း ဘာမျှမနစ်နာဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တရုတ်ပြည်ကြီး မီးလောင်နေတဲ့အခါမှာ မီးမငြိမ်းဘဲ
ထွက်ပြေးမယ့်လူတွေကို ဒီလိုတားဆီးလိုက်ခြင်းဖြင့် တရုတ်ပြည် ကြီးမှာ
လူအင်အား နည်းမသွားဘူးမဟုတ်လား။

နောက်ပြီးတော့လည်း ခုတင်က ဝန်ကြီးချုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း
တခြားတိုင်းပြည်မှာ သွားနေတဲ့ တရုတ်တွေကိုတောင် ပြန်ပြီးခေါ်ရဦးမယ်ဆိုတော့
ဒီဥပဒေထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် တရုတ်ပြည်မှာ တော့ ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သို့ပေမယ့် ဗမာပြည်မှာ ဘယ်လိုထူးမလဲဆိုရင် ဒီလမ်းဖောက်တာကို
အကြောင်းပြုပြီး တရုတ်-ဗမာ ဆက်ဆံရေး၊ တရုတ်-ဗမာ ညီညွတ်ရေးကို
မပျက်ပြား ပျက်ပြားအောင် ကြိုးစားနေတဲ့လူတွေ၊ ရန်တိုက်ပေးစရာ
အကြောင်းမရှိအောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ အစရှိသည်တို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်သော စကားများကို

ဝအောင်မပြောလိုက်ရသဖြင့် စိတ်မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ်၏ ရုံးခန်းမှ အခြားအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူတူ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် အင်္ဂလိပ် သံရုံး၊ တရုတ်သမ္မတကြီး လင်စင်၊ စစ်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာဟိုး၊ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက် တာကွန်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ်တို့၏ အိမ်များသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြလေသည်။ အစားအသောက် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးရာ၌ တရုတ်များသည် စည်းကမ်းမရှိချေ။ ဤနေရာတွင် ဗမာများ နှင့် အလွန်တူလှပေ၏။ ။ ထိုနေ့က ရောက်သမျှသော အိမ်တိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့် ခံကျွေးမွေး၏။ စနစ်ရှိသည်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်တို့ပင်လျှင် တရုတ်ပြည်သို့ရောက်မှ စနစ်ပျောက်နေသ လားမသိ။ ထိုနေ့က သူတို့၏ သံရုံးသို့ ရောက်သောအချိန်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်သည့်အချိန် မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ကပင်လျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ တိုက်လွှတ်လိုက်ကြသေး၏။ စားရ သောက်ရသည်မှာ အန်ထွက်လှ မတတ်ပင်။

နောက်ဆုံး လမ်းဖောက်လုပ်ရေးဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နှင့်နေအောင် သောက်ခဲ့ရသော လက်ဖက်ရည်တို့သည် တန်ခိုးပြကြလေ၏။ ။ ထိုအိမ်၏ တံစက်မြိတ်ထဲသို့ ဝင်မိလျှင် ဝင်မိခြင်း အိမ်ဝမှကြိုလျက်ရှိသော အစေခံတစ်ဦးကို ‘အိမ်သာပြစမ်းပါ’ ဟု အရေးတကြီးလှမ်း၍ မေး ရလေ၏။ တစ်ယောက်ကသာစ၍ မေးလိုက်ပြီးသည့်နောက် အဖွဲ့ဝင်အားလုံးတို့သည် “ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း ပြကြစမ်းပါဦး”၊ “လုပ်ကြစမ်းပါဦးဗျို့၊ ကြာရင် စောက်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့”၊ “ကျုပ်အရင် ဗျို့” အစရှိသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြပြီး ပထမလူ၏ နောက်သို့ အုံ၍ လာကြလေ၏။ အိမ်သာသို့ဝင်လိုသူ များနေသဖြင့် မိန်းမသားဖြစ်သော ဒေါ်မြစိန်ကို ပထမဝင်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ။

အိမ်သာနှင့် ဧည့်ခန်းအကြားထဲတွင် အပေါ်အကျူးချွတ်ရန်

အခန်းငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ၎င်းအခန်း ငယ်နှင့် အိမ်သာဝသည် ဆက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်သာအတွင်း ပြု၍ ရပ်လျက်ရှိစဉ် ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းထဲသို့ဝင်ရန်ခေါ်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အားနာနာနှင့် အောင့်အီးပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားရလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဦးဘသည် နောက်ဖေးထွက်ရန် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲထလိုက်လေ ၏။ ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် ရှိကြသော အိမ်သားများသည် အကြောင်းမသိသဖြင့် “ဘာလဲ...ဘာလိုချင် လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကူညီပါရစေ” အစရှိသဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဝိုင်း၍ မေးကြလေ၏။ ဦးဘလည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာခါပြပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဦးဘပြန်ဝင်လာသောအခါ မစ္စတာဂန်ဂါဆင် လည်း ဦးဘနည်းတူ ထပြီး ထွက်ပြန်လေ၏။ အိမ်သားများလည်း နှစ်ယောက် သုံးယောက် ထသည် အထိ ဦးဘတုန်းကလို ထ၍ ပျာပျာသလဲလုပ်ကြသေး၏။ နောက်မှ အကြောင်းသိသွား၍ လား မသိ။ ငြိမ်၍ နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော အိမ်သားတစ်ဦးကမူကား တွေး၍ ရဟန်းလက္ခဏာမရ၊ နောက်ဆုံးထသည့် လူအထိ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

အခန်း(၃)

လွန်သောအခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ကျွန်တော်တို့လျှောက်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည့် တရုတ်အရာ ရှိကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ကို ဤအခန်းတွင် ဖော်ပြပါအံ့။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေးဦးပထမတွေ့ရသူမှာ နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာဝမ်းချွန်းဟူဝီး ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လက်ပြင်အနည်းငယ် ကုန်းနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဗမာနှင့် ရုပ်ရည်ချင်း များစွာ တူသည်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနိုင်၏။

ငယ်စဉ်ကပင် အမေရိကန်ပြည်ရှိ ရေးလ်ခေါ် ကမ္ဘာကျော်ယူနီဘာစီတီတွင် စာသင်ကြား၍ ဂျပန်တရားမဥပဒေကိုအင်္ဂလိပ်ကိုဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးလေသည်။ အမေရိကန်ဝတ်လုံများအသင်း ဂျာနယ် ၏ တွဲဖက်အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဖြင့်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူး၏။ ။ ၎င်းနောက်အင်္ဂလန်ပြည်သို့သွား၍ ဝတ်လုံ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်လေသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် တရားဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်ဖြင့် အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးရုံသာမက ဥရောပတိုက် ဟိဂ်မြို့တွင် တည်ထောင်ထားသော ကမ္ဘာလုံး ဆိုင်ရာ ရုံးတော်ကြီးတွင်လည်း တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာစွာ အမှုထမ်းခဲ့ ဖူးလေသည်။ (လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်ကို သတိပြုပါ။)

ဒုတိယတွေ့ရသူမှာ တရုတ်သမ္မတကြီး လင်စန်ဖြစ်လေသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် ရိုးရိုးတန်း တန်းမဟုတ်ဘဲ အခမ်းအနားနှင့် ထူးခြားစွာတွေ့ရသော

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနက် သမ္မတလင်စန်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။
အခြားပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချန်ကေရှိတ် ဖြစ်၏ ။

အခမ်းအနားဟုဆိုရသော်လည်း ခပ်ရိုးရိုး အခမ်းအနားမျှဖြစ်လေသည်။
တရုတ်ပြည်ကြီး၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း အခမ်းအနားဖြင့်
တွေ့ရမည့်အတွက် စိတ်မရှိပါနှင့်ဟု တရုတ် စကားပြန်သည် ကျွန်တော်တို့အား
တောင်းပန်၏ ။ တောင်းပန်ရန် မလိုပါဘူး၊ တော်နေရာတော်၊ ခူးနေရာခူး၊
ကျွန်တော်တို့ သိတတ်ပါသည်ဟု ပြန်ပြောရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သမ္မတကြီး၏ အိမ်တော် ဧည့်ခန်းသို့
ရှေးဦးစွာခေါ်သွား၏ ။ ဧည့်ခန်း၏ ထိပ် တွင် သမ္မတကြီးထိုင်ရန်
သလွန်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ထိုင်ခုံတစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်းသလွန်၏ လက်ဝဲ
လက်ယာတွင်မှ ကျွန်တော်တို့ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်များကို ဝိုင်း၍ ချထားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မိ၍ ငါးမိနစ်လောက်ကြာသောအခါ သမ္မတကြီး
လာပါပြီဟူ၍ ရှေ့တော်ပြေး တစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး
အကြောင်းကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန် တော်တို့လည်း
ထိုင်ရာမှ ထကြ၏ ။ နောက်မှ စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦး ခြံရံလျက်သမ္မတကြီးသည် အခန်းထဲသို့
ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ သလွန်အနီးတွင် ရပ်၏ ။
စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် တို့သည် ညီတူညာတူ သမ္မတကြီးကို ဦးညွှတ်ရ၏
။ သမ္မတကြီးကလည်း ပြန်လည်၍ ဦးညွှတ်၏ ။

ဤသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးညွှတ်ကြပြီးလျှင် သမ္မတကြီးက
ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်ကြရန် လက် ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကားပြော၏ ။
စီစဉ်ထားချက်အရဆိုလျှင် သမ္မတကြီး ထိုင်ပြီးသည့်နောက်မှ ကျွန်တော်တို့
ထိုင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုင်ပါမည်ဟုသာ
ခေါင်းညိတ်ပြလျက်ရှိလေ ၏ ။ ဦးဘလွင်နှင့် ဒေါ်မြစိန်ကိုပင် သူထိုင်ရမည်ဖြစ်သော
သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြပါဟု မတ်တတ်ရပ် လျက် ဖိတ်နေသေး၏ ။

၎င်းနောက်သူ၏ ကိုယ်ရံတော်များက ဝိုင်း၍ ပြောမှ သူကိုယ်တိုင် သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။

များမကြာမီ လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်များကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စီရှေ့သို့ လာချကြပြန်၏။

သမ္မတကြီး လင်စန်ကို ခရစ်ယာန် သက္ကရာဇ် ၁၈၆၄ ခုနှစ်တွင်ဖူးကင်းနယ်၌ မွေးဖွားခဲ့လေ သည်။ အမေရိကန်ပြည် ကာလီဖိုးနီးယားအရပ်တွင် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာစွာ နေခဲ့ဖူး၍ ၁၉၁၁ ခုနှစ် ကမှ တရုတ်အရေးတော်ပုံတွင် ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ တပည့်ခံရန် တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေ သည်။

ကိုမင်တန်အဖွဲ့သို့ ဝင်သည့်နေ့မှစ၍ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးကြီးပွားမှုကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုး စားအားထုတ်ခဲ့၏။ ရာထူးလုမှု တန်ခိုးအာဏာကြီးအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း ကြိုးပမ်းမှုများတွင် မည် သည့်အခါမျှ မပါခဲ့ဖူးပေ။ ထိုဂုဏ်သိက္ခာတို့ကို ထောက်ထားသောအနေဖြင့် ကိုမင်တန်အဖွဲ့က သူ့ကို ဤရာထူးတွင် ခန့်အပ်ခဲ့လေသည်။

စင်စစ်မှာ အနောက်နိုင်ငံရှိ သမ္မတမျိုးကဲ့သို့ လင်စန်တွင်တန်ခိုးအာဏာမရှိပေ။ သမ္မတဟူ သော နာမည်ကို ခံယူရုံသာ ခံယူထားရလေသည်။

အသုံးအစွဲလည်း အလွန်ကျစ်လျစ်သည်။ တစ်ခါက အနောက်နိုင်ငံလုပ် ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ဝယ် ဖူးရာ ၎င်းကို ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ရိုရိုသေသေစီးခဲ့ဖူးလေသည်။

သူ အမြဲတမ်းနေရန် အိမ်တော်မှာ ခပ်သေးသေးပင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံသော အိမ် တော်နှင့် ခရီးအတော်ဝေးလေသည်။ သူ အမြဲတမ်းနေသော အိမ်တော်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ဖြတ် သွားရ၏။ ၎င်းအိမ်တော်မှာ ချွန်ကင်းမြို့စွန်ရှိ တောအုပ်ကလေးထဲတွင် ဆောက်

ထားသည်။

တောအုပ်ထဲတွင်ဆောက်ထားသည့် အကြောင်းကိုစုံစမ်းသောအခါ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ မမြင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်ဟုသိရှိခဲ့ရ၏။ သူ၏ အိမ်ကိုလည်း သစ်ပင်များအရောင်ကဲ့သို့ပင် အစိမ်းရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်။

အိမ်ဝင်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂျာမန်မော်ဇာ ခြောက်လုံးပြူးကြီးများကိုလွတ်လျက် ရှိသော ပုလိပ်နှစ်ယောက် စောင့်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားတိုင်း တွေ့ရ၏။

သမ္မတကြီးကို တောသူတောင်သားများက “ဦးမုတ်ဆိတ်” ဟု ချစ်ခင်ယုယစွာ ခေါ်ကြလေ သည်။ သမ္မတကြီးသည် အသက် ၇၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ သူ၏ မုတ်ဆိတ်များမှာလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိကြလေပြီ။

သမ္မတကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်သိက္ခာရှိသော ဆရာတော်ကြီးများကို ဖူးတွေ့ရသလို အလွန်ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ တစ်ခါက တောင်ပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော ချန်ကေရှိတ်၏ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်သွားရင်း လမ်းတွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ခေတ္တနားလေ၏။ ထိုကျောက်တုံး ပေါ်တွင် မယားငယ်ထားသောသူများ ဤကျောက်တုံးပေါ်တွင် မထိုင်ရဟူသော စာကို ရေးထားခဲ့လေ သည်။ သူ့လစာငွေမှာ ဗမာငွေနှင့်ဆိုလျှင် တစ်လ ၂၀၀ ကျပ်ဖြစ်၏။

တတိယတွေ့ရသူမှာ တရုတ်အမျိုးသားအစိုးရ၏ နန်းရင်းဝန်နှင့် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးချုပ်ရာထူး နှစ်ခုစလုံးကို လက်ခံထားသော ဒေါက်တာကွန်းဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အနည်းငယ် မာနကြီးပုံ ပေါ်၏။ စင်စစ်မှာကား မာနမကြီးပေ။

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်၍ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှည့်၍

“ယူအေလိုးအင်္ဂလိပ်လစ်ရှ်” (ခင်ဗျားတို့အားလုံး

အင်္ဂလိပ်စာတတ်တယ်မဟုတ်လား) ဟု တရုတ်သံကြီးဖြင့်

အင်္ဂလိပ်လိုမေးလိုက်လေသည်။ ဦးဘလွင်က ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စား ပြောတတ်ပါသည်ဟု ဖြေပြီးနောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အင်္ဂလိပ်လိုလျှောက်ပြောကြလေသည်။

၁၅ မိနစ်လောက် ပြောဆိုပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းနှင့်တွဲထားသော

တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် ဝင်ကြရပြန်၏ ။

မည်သည့်နေရာကိုပင် သွားစေကာမူ သတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာ များ၏ အဝိုင်းခံရခြင်းမှ မလွတ်ပေ။ အခန်းထဲဝင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်ကိုပင်

အတင်းတိုးဝင် ပြီး ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်၊ သတင်းလျှောက်မှတ်စသည်တို့ကို လုပ်သေး၏

။ သတင်းထောက်များသည် နန်း ရင်းဝန်၏ အိမ်ဖြစ်သောကြောင့်

အရိုအသေပေးသောအနေဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မထိုင်ကြဘဲ ဘေးနားတွင်

မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိကြ၏ ။ သို့ရာတွင် နန်းရင်းဝန်ကိုယ်တိုင် ၎င်းတို့ကို

အထိုင်ခိုင်းပြီး သူနှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူတူ

လက်ဖက်ရည်အသောက်ခိုင်းလေသည်။

ဒေါက်တာကွန်းသည် ကိုယ်လုံးက ခပ်ဝဝ၊ နှာခေါင်းက ခပ်ပွပွရှိ၍

တရုတ်ဖိုးဝရပ်ကြီးနှင့် များစွာတူ၏ ။ သူသည် ကွန်ဖူးစီးရပ်ခေါ်

တရုတ်ပညာရှိကြီး၏ အဆက်မပြတ် ဆင်းသက်လာသော

အဆက်အနွယ်ဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်က အမေရိကန်ပြည်ရှိ

ရေးလ်ယူနီဘာစီတီတွင် ပညာသင်ကြား ၍ ဂျပန်ပြည်တွင် ဝိုင်အမ်ဘီအေအသင်း

တစ်သင်း၌ စက္ကရီတေရီအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဂျပန်ပြည်မှာနေစဉ်

နာမည်ကျော် စွန်း-ညီအစ်မသုံးဦးအနက် အစ်မကြီးဖြစ်သူ အေးလင်းစွန်းနှင့်

စတင်တွေ့ရှိပြီး လက်ထပ်ကြလေသည်။ (မှတ်ချက်-စွန်းညီအစ်မ သုံးဖော်တို့၏

အမည်မှာ အေးလင်း စွန်း၊ ချင်းလင်းစွန်းနှင့် မေလင်းစွန်းတို့ဖြစ်လေသည်။

အေးလင်းစွန်းသည် တရုတ်ပြည် ပထမ သမ္မတ ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်နှင့်

အိမ်ထောင်ကျ၏။ အငယ်ဆုံး မေလင်းစွန်းမှာမူကား ချန်ကေရှိတ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလေသည်။)

ဒေါက်တာကွန်းသည်

တရုတ်အရေးတော်ပုံစကတည်းကဝင်ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူး၏။ ယခုအခါ တွင် တရုတ်ပြည်၌ အရေးပါအရာအရောက်ဆုံးသော လူများထဲတွင် တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်လေသည်။

စတုတ္ထတွေ့ရသူမှာ စစ်ဝန်ကြီးချုပ် ဟိုးရင်းချင်း ဖြစ်လေသည်။ စစ်ဝန်ကြီးချုပ်ဟုဆိုရသော် လည်း စင်စစ်မှာ အာဏာမရှိချေ။ ချန်ကေရှိတ်အပေါ်တွင် တစ်သက်လုံး တစ်ခါဖူးမျှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ ဖူးသောသူဟူ၍ တရုတ်ပြည်တွင် နာမည်ကြီးလေသည်။

ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်နှင့် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်စဉ်က ဂျပန်ပြည် တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ပြည်နှင့်သင့်တင့်စွာ ဆက်ဆံသောသူများထဲတွင် စစ်ဝန်ကြီးချုပ်ဟိုး လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။

တရုတ်ပြည်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော သူများထဲတွင်ရုပ်အချောဆုံးသောသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ စကားပြောသောအခါ ခပ်အေးအေး ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလေ့ရှိ၏။

သူ့အခန်းမှ ထွက်မလာမီ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ စားခဲ့ရသေး၏။

ပဉ္စမတွေ့ရသောသူမှာ လမ်းဖောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်း၌ မှတ်မိလောက်သော အခြင်းအရာနှစ်ခုမှာ အလွန်ပြူးသောမျက်လုံးနှင့်ပြောင်လျက်ရှိသောထိပ်တို့ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော အခန်းတွင်အိမ်သာဝင်ခဲ့ရပုံကိုပြောပြပြီးခဲ့လေပြီ။ ဤမျှလောက်သောက်ပြီး အထွက်မရှိလျှင် မည်သူ သည်းခံနိုင်ပါအံ့နည်း။

ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့သောအခါ အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည်။ သို့ရာတွင်
ကောင်းစွာပြောတတ်ပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်သို့မရောက်မီ
သူ့ညီနှင့်အတူဗမာပြည်သို့ ဗမာပြည်အစိုးရနှင့် တရုတ်
ဗမာမီးရထားလမ်းဖောက်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန် တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးလေသည်။

အခန်း(၄)

ဤနေ့သည် တရုတ်ပြည်တွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် တတိယမြောက်နေ့ဖြစ်လေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာမှထ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ အောက်ထပ်သို့ဆင်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်လာချသမျှ ကို ကပျာကယာ စားပြီး ခပ်စောစောကပင် လာ၍ စောင့်နေသော ဧည့်ခံအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ချိန်းထားသည့် နေရာများသို့ လိုက်သွားရလေသည်။

ဤတတိယမြောက်နေ့တွင် ရှေးဦးပထမ သွားရသောနေရာသည်ကား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လင်း နှင့် ချွန်ကင်းမြို့တော်ဝန်တို့၏ နေလယ်စာ ဧည့်ခံပွဲဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် နံနက်စောစောကပင်လျှင် မိုးတဖွဲဖွဲရွာလျက် ရှိလေသည်။ ချွန်ကင်းသည် မြို့ဟောင်းကြီးဖြစ်၍ နန်ကင်းမြို့တော် ဂျပန်တို့၏ လက် တွင်းသို့ ကျရောက်ပြီးနောက် တရုတ်အစိုးရအဖွဲ့ကို ချွန်ကင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါမှ ထိုမြို့ဟောင်းကြီးကို မွမ်းမံပြုပြင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရွာသောအခါ အချို့လမ်းများသည် များစွာ ရွံ့ ဗွက်ထူလျက်ရှိ၏။ မော်တော်ကား ဆိုက်သောနေရာမှ ဧည့်ခံရုံအထိ ကိုက် ၅၀ လောက် ရွံ့ဗွက်ထဲ တွင် လျှောက်သွားရလေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲကျင်းပသည့်ရုံကြီးကို ကုသိုလ်ကောင်း၍ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော မေလအတွင်း ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲစဉ်က ၎င်းရုံကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြေကွက် တွင်းရှိ တိုက်အိမ်တို့မှာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုဧည့်ခံရုံအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ မြို့တော်ဝန်နှင့်

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်များအား လှေကားဝမှဆီး၍ ကြိုနေကြလေသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ တရုတ်ဧည့်သည်ပေါင်း တစ်ရာလောက်တက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မိုးရွာလျက်ရှိသဖြင့် ရုံထဲမဝင်မီက အလွန် အေးလျက်ရှိ၏ ။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အသင့်ဖိုထားသော မီးဖိုများ၏ အရှိန် ကြောင့် အချမ်းပြေသွားလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလင်းသည် အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်၍ စကားပြန်နှင့် စကားပြောရလေသည်။ မြို့တော်ဝန်မှာကား အင်္ဂလိပ်စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပြော၏ ။ အတော်လည်း အူရွှင်တတ်ပုံရလေသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း မခေလှပေ။

စားပွဲခုံဝိုင်းကြီးများဖြင့် နေ့လည်စာကို ကျွေးလေသည်။ စားပွဲခုံတစ်ခုလျှင် လူဆယ်ယောက်မျှ ဝိုင်း၍ စားကြရ၏ ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝိုင်းတွင် မြို့တော်ဝန် ပါလေသည်။ သူသည် အစားကို ငြိမ်ငြိမ် မစား၊ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ယာဘက်၌ ရှိသော စားပွဲတွင် စားနေသည့် မစ္စတာစောတိတ်လျှောင်အား လှမ်း၍ လှမ်း၍ ရယ်စရာ စကားများကို ပြောလျက်ရှိလေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်သောသူများ သည် တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျလျက်ရှိကြ၏ ။

မြို့တော်ဝန်-ဦးဘရီ(စောတိတ်လျှောင်၏ မြန်မာနာမည်ဖြစ်သည်)ခင်ဗျားရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက် လို့ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် အရွေးခံရရင် ကျွန်တော့်ဆီကိုသံကြိုးရိုက်လိုက်ပါ၊ ဦးလှ (ဒေါ်မြစိန်နှင့် မစ္စတာစောတိတ်လျှောင်တို့ ပေးထားသော မြို့တော်ဝန်၏ နာမည်ဖြစ်သည်) ကလည်း အင်မတန်ဝမ်းသာပါ တယ်ဆိုတဲ့ သံကြိုးကို ပြန်ရိုက်ပါ့မယ်။ (ရယ်သံများ)

တရုတ်ပြည်တွင် မြို့တော်ဝန်များကို မြန်မာပြည်မှာကဲ့သို့ မြူနီစပါယ်လူကြီးများက ရွေး ကောက်တင်မြှောက်ခြင်းမပြုရ။ ၎င်းကိုတရုတ်အစိုးရက တိုက်ရိုက်ခန့်လေသည်။ ၎င်း၏ အာဏာမှာ

မြန်မာပြည်မြို့တော်ဝန်၏ အာဏာထက်ကြီးလေသည်။ မြို့မပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ၎င်း၏ လက်အောက်တွင် ရှိ၏ ။ တရုတ်အစိုးရကြည်ဖြူသရွေ့ ၎င်းသည် ၎င်း၏ ရာထူးတွင်မြဲ၏ ။

ဧည့်ခံရသူ မြို့တော်ဝန်ကိုယ်တိုင်က အလွန်အူရွှင်နေသဖြင့် အူရွှင်ခြင်းသည် တစ်စတစ်စနှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။ ရယ်သံများ၊ ဝါးခနဲ ပွဲကျသံများသည် အခန်းတွင်းရှိ နေ ရာတိုင်းမှလိုလို ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အူရွှင်နေကြသောအချိန်တွင် ဗမာမိတ်ဆက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးဘလွင်သည်ထ၍ စကားပြောရ၏ ။ အူရွှင်သည့်ဓာတ်သည် ဦးဘလွင်သို့လည်း ကူးစက်ပြီးဖြစ်ရကား အခြားနေရာများ တွင် ပြောသည့် စကားများထက် ဤနေရာတွင်ပြောသော စကားမှာ ပို၍ ပွဲကျပြီး တဝါးဝါးနှင့်ဖြစ်နေ လေ၏ ။

“ခင်ဗျားတို့ တရုတ်တွေဟာ မကောင်းဘူး၊ တချို့နေရာတွေမှာ ဗမာမိန်းမချောကလေးတွေကို ခင်ဗျားတို့ တရုတ်တွေ ခိုးပြေးတာပဲ”

မိန်းမချောကို အင်္ဂလိပ်လို ဘဲလ်ဟုခေါ်လေသည်။ ဘဲလ်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားကို မိန်းမ ချောအပြင် ခေါင်းလောင်းဟူ၍ လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြန် တရုတ်တွေ ဗမာပြည်သို့လာပြီး ဗမာခေါင်းလောင်းတွေကို ခိုးပြေးသည်ဟု ဘာသာပြန်သောကြောင့် ပတ်တုတ်၍ မရအောင် ပွဲကျသွားလေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့၏ တဲအိမ်တွင်ခေတ္တပြန်၍ နားကြ၏ ။ ညနေ ၅ နာရီ အချိန်တွင် ကူမင်တန်အဖွဲ့၏ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ တည်ရာဌာနသို့ လက်ဖက်ရည်သောက် သွားကြ၏ ။ ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် တရုတ်အရေးတော်ပုံကြီးအတွင်းက နာမည်အတော်ရခဲ့သော တရုတ်လူ စွမ်းကောင်းများကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုအရေးတော်ပုံအတွင်းက လက်နက်စွဲ၍

နဲ့ခဲသော တရုတ် အာဇာနည်ကြီးတစ်ဦးမှာ ယခုအခါတွင် မုတ်ဆိတ်များဖြူ၍
နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် မာန်မကျသေးပေ။ ဂျပန်များအား
အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သည့်အကြောင်းကို ယခုထက်တိုင်
လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ပြောလျက်ရှိသေး၏ ။

ထိုတရုတ်အဘိုးကြီးထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သူ့မှာကား
စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖန်ယူ ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟု
လူသိများ၏ ။ သူ၏ အရပ်အမောင်းမှာ ၆ ပေ နှင့် ၄ လက်မရှိ၍ သူ၏ လူစုထဲတွင်
ခေါင်းနှင့်ပခုံး ပိုထွက်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရ သည်မှာ
တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စိတ်ဆိုးနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏ ။ အပြင်မှ
အမြင်ကြမ်းသလောက် ဝမ်း တွင်းစိတ်မှာ နူးညံ့ပုံပေါ်၏ ။

သူ၏ အတွင်းစိတ် နူးညံ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှားသည်မှာ
ဤသို့ပင်ဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ခန်းသို့ မရောက်မီ
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဧည့်ခံအဖွဲ့ဝင်များက မတ်တတ်ရပ် လျက်ဆီးကြိုကြ၏ ။
၎င်းနောက် သူတို့အထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော တရုတ်
အာဇာနည်အဘိုးကြီးက ဧည့်ခံအဖွဲ့ကိုယ်စား နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများကို
ပြောကြားလေသည်။ သူတို့ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသောကြောင့်
ကျွန်တော်တို့လည်း မထိုင်သာဘဲ သူတို့ကဲ့သို့ မတ်တတ် ရပ်နေကြလေသည်။
အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်က နှုတ်ခွန်းဆက်စကား
လေးငါးခွန်းပြော၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှခေါင်းဆောင်က လေးငါးခွန်းပြန်ဖြေပြီး
အတွင်းခန်းထဲသို့ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်ပင် ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင်
သူတို့ခေါင်းဆောင်အဘိုးကြီး စကားပြောနေစဉ် ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက်
ငြိမ်းသွားသဖြင့် ပြောနေသော စကားကိုလည်း ခေတ္တရပ်ထားပြီး ကျွန်တော်
တို့လည်း မတ်တတ်ရပ်နေရလေ၏ ။ အတော်ကလေးကြာသောအခါ
ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိပြီး နောက် နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ဆက်၍

ပြောရပြန်၏။

ထိုအဘိုးကြီးက တရုတ်လိုပြော၊ စကားပြန်က အင်္ဂလိပ်လိုပြော၊
စကားပြန်က တရုတ်လိုပြန်။ ဤနည်းဖြင့်
လူနှစ်ယောက်စကားပြောရမည့်နေရာတွင် လူလေးယောက်စကားပြောသလောက်
အချိန် ကုန်သွားလေသည်။

အပြင်ပမှ အအေးဓာတ်များကို အတွင်းသို့မဝင်နိုင်အောင်
အခန်းတံခါးများကို အလုံပိတ်ထား သဖြင့်ထိုအချိန်တွင်
ဖယောင်းတိုင်မှထွက်သောအနံ့များသည် တစ်ခန်းလုံးတွင် လှောင်လျက် အသက်
ရှူရ အတော်ကျပ်လေပြီ။

ဦးဘလွင်စကားပြောပြီးသောအခါ သူတို့အထဲမှ အချို့က
မစ္စတာဂန်ဂါဆင်ကိုလည်း စကားအ နည်းငယ်ပြောရန် တိုက်တွန်းကြပြန်၏ ။
ကုလားကြီး၏ အကြောင်းကို ထိုသူတို့သည် ကောင်းစွာ သိကြ သေးဟန်မတူချေ။
မုတ်ဆိတ်မွေးအရှည်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အတော် ‘တဘောစွေ’နေကြဟန် လက္ခဏာ
ရှိလေသည်။ မစ္စတာဂန်ဂါဆင်လည်း စကားမပြောပါရစေနှင့်ဟု နှစ်ကြိမ်လောက်
ငြင်းသေး၏ ။ နည်း နည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသာပြောပါဟု တိုက်တွန်းကြသောကြောင့်
ခပ်နည်းနည်းပင် ပြောလိုက်ရာ ငါးမိနစ် နှင့်လည်း မပြီး၊ ဆယ်မိနစ်နှင့်လည်း မပြီး၊
ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိသောအခါ မှောင်ကွယ် မှနေ၍ ဦးဘလွင်က
လက်နှင့်တို့၊ မစ္စတာ စောတိတ်လျှောင်က အကျူးကိုဆွဲနှင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံကြိုး
စားပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ရလေ၏ ။
စကားနည်းနည်းပြောရန်(စ)လိုက်သော ကုလားကြီးမှာမူ ကား လေရှည်မြဲ
ရှည်လျက်ရှိလေ၏ ။

ကျွန်တော်တို့မှာမူကား ဖယောင်းနံ့များနှင့်
အသက်ရှူရကျပ်သည်ကတစ်ဖုံ၊ မတ်တတ်ရပ်နေ ရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သဖြင့်
ခြေထောက်များသည် တုန်လျက်ရှိသည်က တစ်တန်တို့ကြောင့်

များစွာအနေရခက်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ခရစ်ယာန် စစ်ဗိုလ်ကြီးသည်
အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်မှ ကုလားထိုင်တစ် လုံးကို ဒေါ်မြစိန်၏
အနီးသို့ယူလာပြီးလျှင် အထိုင်ခိုင်းလေသည်။ ထိုအခါမှ မျက်နှာအတော် ခက်ထန်
လျက်ရှိသောစစ်ဗိုလ်ကြီးသည် အမြင်ကြမ်းသလောက် အတွင်းတွင်
နူးညံ့လှပါကလားဟူ၍ ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

ဖန်ယူဆိုင် သို့မဟုတ် ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တရုတ်ပြည်တွင် အရေးပါ အရာရောက်သော
ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် တစ်ဦးအပါ အဝင်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အကြောင်းကို
စာဖတ်သူတို့လည်း အနည်းငယ်သိသင့်ကြလေသည်။

သူသည် ခပ်ရိုးရိုးနေတတ်သော သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဟုသာ
ဆိုရသော်လည်း မည် သည့်အခါမျှ စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဝတ်အစားနှင့် မတွေ့ရဟု
စုံစမ်းသိရှိရလေသည်။ အစားအသောက်စားရာ ၌ လည်း ဇီဇာမကျယ်၊
ငါးမန်းတောင် အစရှိသော တရုတ်တို့၏ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို သူတစ်
သက်တွင် တစ်ခါဖူးမျှ မစားဖူးချေ။ စာဖတ်လည်း ဝါသနာမပါ။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ
လှုပ်ရှားမှုတွင်လည်း စိတ်မဝင်စား။

တစ်ခါတုန်းက ညစာ ထမင်းစားလာရန်အတွက် ချန်ကေရှိတ်သည်
သူထံသို့ မော်တော်ကား အခန့်စားကြီးတစ်စီးကို လွှတ်လိုက်၏။
၎င်းမော်တော်ကားကြီးကို မြင်သောအခါ သူသည် နှာခေါင်းရှုံ့၍
ပြန်ပို့လိုက်ပြီးနောက် သူ့သက်တော်စောင့်များ
စီးရန်အတွက်ထားသောအလွန်ကြမ်းပေဆိုသည့် မော်တော်ကားကြီးပေါ်တွင်
မော်တော်ကားမောင်းသမား၏ နံဘေးမှ ထိုင်လိုက်သွားလေ၏။ နန်ကင်း
မြို့တော်သို့ တရုတ်အစိုးရ၏ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်နှင့်

ပြောင်းရွှေ့လာရစဉ်က သူ့အတွက် သီးသန့်ထားသော အစိုးရအိမ်တော်တွင်
နေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်ပြီးနောက် ထိုအိမ်တော်အနီးရှိ ရွံ့နှင့် လုပ်ထားသော
တဲအတွင်းမှာနေလေသည်။

တစ်ခါတုန်းက အမေရိကန် သတင်းစာဆရာတစ်ဦးသည်
သူနှင့်တွေ့ရန်လာ၏။ သို့ရာတွင် အခြားစစ်ဗိုလ်ချုပ်များကဲ့သို့ အလုပ်ခန်းထဲတွင်
ကျကျနန အတွေ့မခံချေ။ စွပ်ကျယ်အကျ...ကိုသာ ဝတ်၍ ရေသဖန်းစေ့များကို
ဝါးလျက် သူစစ်သားများနှင့်အတူ သူ့အိမ်ရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း
အတွေ့ခံလေသည်။

သူ၏ မိန်းမသည် သူ့ထက်များစွာ အသက်ငယ်၍ သူနှင့်
အိမ်ထောင်မကျခင်က ပီကင်းမြို့ရှိ ဝိုင်-အမ်-စီ-အေ အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး
ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့မိန်းမ၏ တိုက်တွန်းချက် အရ ပီကင်းမြို့
ဆေးကောလိပ်ကျောင်းအတွင်းရှိ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တရားဟောရန်
ရောက်လာသောအခါ သူနှင့်အတူ သက်တော်စောင့် လေးယောက်ကိုခေါ်လာပြီး
ပရိသတ်များဘက် သို့ လှည့်၍ စက်သေနတ်လေးလက်နှင့် အစောင့်ခိုင်းထားသဖြင့်
ပရိသတ်တို့မှာ အတော်ထိတ်လန့် သွားခဲ့ဖူး၏။

ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၀ ခုနှစ်က စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ယူဆိုင်ကို
အင်နိုင်းနယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ လေသည်။ သူကိုယ်တိုင် ရေးထားသော
သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲတွင် ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးအကြောင်းများ ကို
ရေးသားဖော်ပြထား၏။

သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ပန်းရံသမားဖြစ်၍ သူ့မိသားတစ်စုတို့သည် ပြော၍
မရနိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလေသည်။ သူ့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
ခြောက်ယောက်ရှိရာ ငါးယောက်မှာ အစာငတ်ပြီး သေရလေသည်။ ငယ်စဉ်က
ဆင်းရဲနွမ်းပါးတို့မှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အသည်းတွင် ယခုထက်တိုင် စွဲလျက် ရှိခဲ့ရ၏။

သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲတွင် သူ့မိဘများသည် ဘိန်းစားများဖြစ်ကြကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထား ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူကား ဘိန်းကို အလွန်မုန်းလေသည်။ သူ့အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်တွင် ရွာကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ တစ်နှစ်နှင့် သုံးလလောက် စာသင်ပြီးနောက် ထွက်ခဲ့ရ၏။ သူ့တစ်သက်တွင် ဤ ၁၅ လမှလွဲ၍ မည်သည့်အချိန်အခါကမှ ကျောင်းမနေခဲ့ရဖူးပေ။

သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲတွင် မျက်နှာဖြူများကို ရှေးဦးစွာ ရွံရှာမုန်းတီးခဲ့ပုံ။ နောက်မှ ဂျပန်များကို မုန်း တီးပုံ အစရှိသည်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးသားထားလေသည်။ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ် လောက်ကပင် သေနတ်တစ်လက်ကိုဆွဲယူပြီး အနောက်နိုင်ငံသားများ၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုထဲ သို့ သုံးလေးချက်မျှ ပစ်ဖောက်ခဲ့ဖူး၏။ ပစ်ဖောက်သည့်အကြောင်းမှာကား အခြားမဟုတ်။ သူ့ရွာအနီး အနား တစ်ဝိုက်တွင် နိုင်ငံခြားသားများ နည်းလေကောင်းလေဟူသော ယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ် လေသည်။

အသက် ၁၅ နှစ်မှ အစပြု၍ တရုတ်-ဂျပန် ပထမစစ်ပွဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခဲ့၏။

မည်မျှ ရိုးသားစွာ နေထိုင်သနည်းဟုဆိုလျှင် ဂျပန်တို့ အမြောက်ကျည်ဆန်အခွံ နှစ်ခုမှလွဲ၍ သူ့အိမ်၌ အခြားအိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ မရှိချေ။ ဟောင်ကောင်မြို့မှာ နေစဉ်က ချန်ကေရှိတ်နှင့် ဇနီး သည်နှစ်ဦးတို့သည် ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိမ်သို့ ညစာစားကြရန် အလည်လာကြဖူး၏။ ဧည့် ကောင်း စောင့်ကောင်းများ လာသည့်အခါ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို အထူးတလည် ကျွေးလိမ့် မည်ဟု မထင်လေနှင့်၊ သူစားနေကျ ထမင်းနှင့် ပဲနက်တို့ကိုသာ စားပြီး ပြန်သွားကြရလေသည်။

သူ့အကြောင်းမျိုးစုံကို ဤစာအုပ်တွင် ရေးသားခြင်းငှာ မစွမ်းပေ။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ထဲမှ အောက်ပါကောက်နုတ်ချက် အတိုချုပ်ကို ဖတ်ရုံနှင့် အနည်းငယ်သဘောပေါက်နိုင်လေပြီ။

၁၉၂၃-ခု၊ တရုတ်ပြည် အနောက်မြောက်ပိုင်းအတွက်
စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

၁၉၂၄-ခု၊ လီတဲချူယန်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။

၁၉၂၄-ခု၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျူပေဖူးကို သစ္စာဖောက်သည်။*

(သစ္စာဖောက်သည်ဆိုသော စကားလုံးကို သူကိုယ်တိုင် တိတိလင်းလင်း
သုံးလိုက်သည်။)

၁၉၂၄-ခု မန်ချူးဘုရင် ဧကရာဇ်ဟင်နရီပုရီကို နန်းတော်မှ
နှင်ထုတ်ခဲ့သည်။

၁၉၂၇-ခုနှစ်လောက်တွင် ချန်ကေရှိတ်၏
တန်ခိုးဩဇာကြီးလာမှန်းသိသောကြောင့် ခရစ်ယာန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်
ချန်ကေရှိတ်နှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့လေသည်။ များမကြာမီ မဟာမိတ်ပျက်သွားပြီး
ချန်ကေရှိတ်က တစ်ဖက်၊ ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဝန်ချင်ဝေ၊ ရန်နှင့်ဟန်တို့က
တစ်ဖက်စစ်ဖြစ်ကြ သေး၏ ။ သို့ရာတွင် ဟန်ဆိုသူ၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့်
ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့၏ လူစုမှာ စစ် ရေးနိမ့်သွားကြလေသည်။

ဖန်ယူဆိုင်သည် အငြိမ်မနေ ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၃
ခုနှစ်တုန်းကပင် အတွင်းဘက် မောင်ဂိုးသီးယားနယ်မှနေ၍ ချန်ကေရှိတ်အစိုးရကို
တစ်ကြိမ် ပုန်ကန်ခဲ့ဖူးလေသည်။

*၁၉၂၀-မှ ၁၉၂၄-ခုနှစ်အထိ ခရစ်ယာန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဂျူပေဖူး၏
လက်အောက်ခံ လူယုံတော် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်
တန်ခိုးကြီးလိုသောကြောင့် ဂျူပေဖူးကို ပုန်ကန်ပြီး တစင်ခွဲ ထောင်ခဲ့ဖူးလေသည်။
သို့ရာတွင် များမကြာမီ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ပြန်၍ သင့်မြတ်သွားကြလေသည်။

ယခုအခါမှာမူကား ဖန်ယူဆိုင်နှင့် ချန်ကေရှိတ်တို့သည်

ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်း၍ ဂျပန်ရန်ကို ခုခံ လျက်ရှိကြလေပြီ။

ထိုနည်းခံပွဲမှအပြန် တည်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ

စကားပြောလေရှည်မိသည့်အတွက် ကု လားကြီးကို ဝိုင်း၍ ဆူပွက်ကြသည်မှာ
ဝက်ဝက်ကွဲလုမတတ်ပင် ရှိတော့၏ ။
